

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31CoKR/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116220625
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116220625.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Ľubomír Bundzel, v právnej veci žalobcu: FARDOUS PARTNERS správcovská, k. s., so sídlom Námestie SNP 14, Bratislava, správca úpadcu A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, proti žalovaným: 1. F. C. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. G. H. XXX, I. a 2. C. J. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. G. H. XXX, I., obaja zastúpení advokátom: JUDr. Jozef Zámožík, PhD., so sídlom Hlavná 31, Trnava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 23Cbi/27/2016-290 zo dňa 29.6.2021, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- 27 -

31CoKR/1/2022
31CoKR/1/2022-
2116220625

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol; výrokom II. uložil žalobcovi – úpadcovi povinnosť nahradiť žalovaným 1. a 2. trovy konania v rozsahu 100%.

Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 57 ods. 2, 3, 4, § 58 ods. 1, 2, 3, § 59 ods. 1, 2, 3, 4, § 60 ods. 1, 2, 3, § 62 ods. 1, 5 a § 63 ods. 1, 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež len „ZKR“).

Vecne dôvodil tým, že predmetom žaloby je určenie neúčinnosti právneho úkonu úpadcu, ktorými došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na liste vlastníctva číslo XXXX, vedeným Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, pre katastrálne územie E., na základe kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014, za kúpnu cenu 250.000,- eur, ktorej vklad v prospech žalovaných do príslušného katastra nehnuteľností bol povolený pod č. V 2514/2014 dňa 8.1.2015, voči veriteľom v konkurznom konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 25K/32/25015. Medzi stranami nie je sporný skutkový stav, ktorý spočíva v tom, že kúpnu zmluvou zo dňa 3.12.2014 žalovaní kúpili od úpadcu a jeho manželky sporné nehnuteľnosti, pričom kúpna cena uvedená v zmluve bola vo výške 250.000,- eur. Žalobca v žalobe žiadal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu finančnú náhradu vo výške 299.000,- eur. Z kúpnej zmluvy však vyplýva, že kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti bola 250.000,- eur. Skutkové tvrdenie, že trhovú cenu nehnuteľnosti bola vo výške 299.000,- eur, uviedol žalobca prvýkrát až na pojednávaní

konanom dňa 29.6.2021 (po piatich rokoch po podaní žaloby), pričom neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie tvrdenia o trhovej cene nehnuteľností, vychádzal pritom z inzerátu žalovaných zo dňa 25.8.2016 (inzerát pochádzal z obdobia približne 1,5 roka po uzatvorení kúpnej zmluvy) obsahujúceho ponuku na predaj predmetného rodinného domu - žalobca ju uvádza ako trhovú, nakoľko predmetná nehnuteľnosť sa v danom čase nachádzala na trhu, keďže žalovaní sa ju snažili predať. Súd tým však nemal za preukázané, že trhovú cenu prevádzaných nehnuteľností v čase vykonania právneho úkonu bola 299.000,- eur.

Sporným v konaní bolo, či bola úpadcovi uhradená celá dohodnutá kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti. Úpadca v zápisnici z prvej schôdze jeho veriteľov zo dňa 8.4.2016 tvrdil, že časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eur mu žalovanými nikdy nebola odovzdaná. Z kúpnej zmluvy, článku IV., bodu 1. však vyplýva, že úpadca a jeho manželka svojim podpisom (ktorý bol aj úradne osvedčený) potvrdili, že kupujúci túto sumu zaplatili. Kúpnu zmluvou sa strany dohodli na synalagmatickom právnom vzťahu, kde úpadca s manželkou previedli na žalovaných nehnuteľnosti a žalovaní sa zaviazali zaplatiť im za ne kúpnu cenu vo výške 250.000,- eur. Žalobca nikdy účinne nespochybnil a ani nepreukázal, že by obvyklá cena plnenia - obvyklá cena nehnuteľností, ktoré mal poskytnúť na základe kúpnej zmluvy úpadca žalovaným, bola vyššia ako cena plnenia, ktoré na jeho základe mal získať úpadca, teda suma 250.000,- eur. Kúpna zmluva preto nepredstavuje právny úkon bez primeraného protiplnenia a nejde o odporovateľný právny úkon. Súd prvej inštancie uzavrel, že ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaní nezaplatili úpadcovi kúpnu cenu za prevádzané nehnuteľnosti, úpadcovi by kúpnu zmluvou vznikla pohľadávka proti žalovaným vo výške nezaplatenej kúpnej ceny. Neprišlo by k zmenšeniu majetku úpadcu, len k jeho transformácii. Pokiaľ žalobca bol presvedčený, že žalovaní nezaplatili úpadcovi kúpnu cenu, potom sa mal domáhať nárokov z nesplnenia (nezaplatenia kúpnej ceny) a nie odporovať kúpnej zmluve. V prípade, že dohodnutá kúpna cena nebola zaplatená v plnej výške, bolo možné podať z jeho strany žalobu na plnenie, o zaplatenie kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura. Kúpna zmluva bola riadne dojednaná, je v nej záväzok previesť predmetné nehnuteľnosti za dohodnutú kúpnu cenu a predávajúcemu vzniklo právo na zaplatenie kúpnej ceny. Pri jej uzatvorení neprišlo zmenšeniu majetku úpadcu. Preto súd nemal ďalej za potrebné sa zaoberať tým, či suma 109.908,58 eura bola úpadcovi žalovanými uhradená, nakoľko je to nepodstatné. Súd mal tiež z vykonaného dokazovania za preukázané, že kúpna cena bola úpadcovi zaplatená v dohodnutej výške. Úpadca preukázateľne písomne potvrdil, že žalovaní mu uhradili časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eur. Pokiaľ úpadca tvrdil opak, o čom žalobca v tomto konaní predložil dôkaz, tieto tvrdenia úpadcu považoval súd za zmätočné, nakoľko odporujú vyhláseniu úpadcu v predmetnej kúpnej zmluve. Úpadca nikdy nespochybnil svoj podpis alebo podpis svojej manželky na predmetnej zmluve. Tieto podpisy boli úradne osvedčené. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že v rámci predmetnej kúpnej zmluvy nebola dojednaná primeraná odplata, toto tvrdenie nepodložil žiadnymi dôkazmi. Skutkové tvrdenia žalobcu, že skutočná dojednaná kúpna cena bola vo výške pohľadávky veriteľa úpadcu VÚB a.s., pričom zostávajúca čiastka približne 109.000 eur mala byť vyplatená v hotovosti v roku 2014 a že druhá časť kúpnej ceny mala byť dojednaná iba formálne, teda zmluvné strany nemali skutočnú vôľu dohodnúť sa na kúpnej cene vo výške 250.000,- eur, ale len vo výške približne 140.000,- eur, čo je pohľadávka VÚB banky voči úpadcovi, súd uvádza, že tieto tvrdenia v konaní nepreukázal.

V konaní bolo ďalej sporným, či bol žalobca v čase vykonania predmetného právneho úkonu v úpadku. Žalovaní počas konania uviedli, že právny úkon nespôsobil úpadok dlžníka ani nebol urobený počas úpadku dlžníka. Vzhľadom na to, že v tomto konaní žalovaní nie sú spriaznenými osobami úpadcu, nepredpokladá sa, že právny úkon, ktorý urobili, bol urobený počas úpadku dlžníka. Na žalobcovi tak je bremeno tvrdenia, že právny úkon bol urobený počas úpadku dlžníka alebo, že právny úkon spôsobil úpadok dlžníka a tiež dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutkových tvrdení. Vo vzťahu k samotnému úpadku žalobca uviedol, že úpadca v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu, ktorému odporuje, bol v úpadku a nakoľko je úpadca fyzickou osobou, ide primárne o platobnú neschopnosť, to však nevyučuje, že úpadca bol v tom čase v predĺžení. Platobnú neschopnosť stanovuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 643/2005 Z. z. Žalobca najskôr tvrdil, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu mal úpadca najmenej dvoch veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po splatnosti, ktorých súčet (istín) pohľadávok predstavoval 95.140,17 eur (nerátajúc záväzok vo vzťahu k VÚB, a.s.), t.j. viac ako hodnota majetku úpadcu zapísaného v súpise majetku úpadcu zverejneného v OV č. 45/2016 zo dňa 7.3.2016 pod položkou K004990 a v OV č. 33/2017 zo dňa 16.2.2017 pod

položkou K003496 v celkovej sume cca 37.133,67 eura. Žalobca označil ako relevantné záväzky úpadcu pozostávajúce zo záväzku voči Electrolux Slovakia s.r.o. a žalobcom tvrdeného, no nepreukázaného záväzku 70.000,- eur voči žalovaným. Žalobca tvrdil, že žalovaní poskytli úpadcovi pôžičku na plnenie záväzku, pričom uviedol, že existenciu záväzku voči žalovaným úpadca potvrdil aj na prvej schôdzi veriteľov. Podľa súdu však v konaní nebola zo strany žalobcu preukázaná existencia záväzku úpadcu vo vzťahu k žalovaným vo výške 70.000,- eur. Žalobca v konaní neskôr poukázal na to, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu existovali pohľadávky najmenej 3 veriteľov, z toho dvoch prihlásených v konkurznom konaní (Electrolux Slovakia s.r.o., p. Šajtlava), pričom v dôsledku vykonania odporovateľného úkonu úpadcu, si tento spôsobil úpadok, keďže nedisponoval iným majetkom, z ktorého by mohli byť uspokojené pohľadávky veriteľov: Electrolux vo výške istiny 25.100,70 eura, p. H. vo výške istiny 6.000,- eur, spolu istina 31.100,70 eura. V konaní tiež vyšlo najavo, že v súpise majetku úpadcu zverejneného v OV č. 33/2017 zo dňa 16.2.2017 pod položkou K003496 pod. por.č. 8 osobné motorové vozidlo FORD Kuga r.v. 2012 EČV: E. XXX K., ktorého súpisová hodnota je v sume 14.000,- eur, nebolo majetkom úpadcu v čase vykonania označeného odporovateľného úkonu, ale na základe zabezpečovacieho prevodu práva bola vlastníkom vozidla leasingová spoločnosť IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., IČO: 36 745 804. Úpadca nadobudol vlastníctvo k uvedenému vozidlu až dňa 13.2.2017 na základe vystavenej kvitancie. Majetok, ktorým v čase odporovateľného právneho úkonu úpadca disponoval, tak bol v sume 23.106,67 eura a nie v sume 37.133,67 eura. V čase vykonania odporovateľného právneho úkonu mal úpadca teda najmenej dvoch veriteľov s pohľadávkami viac ako 30 dní po splatnosti, ktorých súčet (istín) pohľadávok predstavoval sumu 31.100,70 eura, t.j. viac ako hodnota majetku úpadcu zapísaného v súpise majetku úpadcu zverejneného v OV č. 45/2016 zo dňa 7.3.2016 pod položkou K004990 v sume cca 23.106,67 eura. V čase uskutočnenia právneho úkonu nemal úpadca finančný majetok v hodnote vyššej ako boli pohľadávky spoločnosti Electrolux Slovakia s.r.o. a p. H.. Žalobca preukázal, že v čase vykonania právneho úkonu v žalobe označeného ako odporovateľného existovali peňažné záväzky A. B., ktoré boli v tom čase po lehote splatnosti pričom išlo o peňažné záväzky viac ako jedného veriteľa. V čase vykonania právneho úkonu označeného ako odporovateľného existovali pohľadávky najmenej 2 veriteľov, z toho dvoch prihlásených v konkurznom konaní (Electrolux, p. H.) a úpadca nedisponoval majetkom v takej výške, z ktorého by mohli byť uspokojené pohľadávky veriteľov - konkrétne, Electrolux vo výške istiny 25.100,70 eura (prvá nezaplatená faktúra č. 96707851 zo dňa 14.2.2014 vo výške 3.107,03 eura splatná dňa 31.3.2014, posledná nezaplatená faktúra č. 96711942 zo dňa 29.4.2014 vo výške 235,32 eura, splatná dňa 26.10.2014 vo výške 235,32 eura, tvorí súčasť pohľadávky veriteľa prihlásenej v konkurznom konaní č.k. 25K/32/2015) a p. H. vo výške istiny 6.000,- eur (pohľadávka vznikla z dôvodu nevrátenej peňažnej pôžičky, táto pôžička bola splatná 31.1.2014), spolu istina 31.100,70 eura. K vykonaniu právneho úkonu v žalobe označeného ako odporovateľného došlo po uplynutí 30 dní od lehoty splatnosti vyššie označených peňažných záväzkov p. A. B.. Z uvedeného vyplýva, že v čase vykonania právneho úkonu v žalobe označeného ako odporovateľného bol úpadca v úpadku vo forme platobnej neschopnosti, nakoľko nebol schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi.

Súd konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by úpadca bol v čase vykonania označeného odporovateľného právneho úkonu v úpadku vo forme predĺženia, hoci to tvrdil. Predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať. Do sumy záväzkov sa nezapočítava suma záväzkov, ktoré sú spojené so záväzkom podriadenosti, ani suma záväzkov, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky a ani záväzky prislúchajúce pohľadávkam podľa § 155a. Súčasťou spisu nie sú dokumenty týkajúce sa účtovníctva úpadcu a ani súvisiace znalecké posudky. K tvrdeniam žalobcu o úpadku dlžníka žalovaní uviedli, že žalobca sa v žalobe obmedzil iba na nepreukázané neurčité tvrdenie, že „úpadca už v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu - Kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 uzatvorenej medzi úpadcom žalovanými dňa 3.12.2014 bol dlžníkom viacerých záväzkov“ voči veriteľom a vymenoval faktúry, ktorých úhrnná hodnota istiny je 25.140,17 eura, pričom v žalobe však neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že právny úkon medzi žalovanými a úpadcom bol urobený počas úpadku úpadcu

alebo že tento právny úkon spôsobil jeho úpadok ani z podanej žaloby nevyplývalo skutkové tvrdenie, že v čase vykonania právneho úkonu bol úpadca platobne neschopný alebo predĺžený, tiež do uplynutia prekluzívnej lehoty neuviedol žiadne dôvody (skutkové okolnosti) úpadku dlžníka čase uskutočnenia právneho úkonu; súd mal za to, že nie je daný dôvod neprihliadať na skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa existencie úpadku úpadcu uvedené v jeho písomných podaniach nasledujúcich po žalobe. Uvedená skutočnosť v čase podania žaloby nebola sporná, žalobca teda uviedol, že úpadca urobil odporovateľný právny úkon počas svojho úpadku, kedy evidoval splatné záväzky voči svojim veriteľom najmä voči veriteľovi Electrolux Slovakia s.r.o., so sídlom Galvaniho 17/B, 821 04 Bratislava, IČO: 31 358 446. Žalovaní až v podaní zo dňa 19.9.2019 prvýkrát rozporovali v rámci ich procesnej obrany tvrdenia žalobcu o tom, že odporovateľný právny úkon bol urobený počas úpadku úpadcu, na ktoré žalobca vzhľadom na žalovanými použitú procesnú obranu musel využiť prostriedky procesného útoku a objasniť skutočnosť týkajúcu sa existencie ďalších veriteľov úpadcu - samotných žalovaných.

Medzi stranami bolo ďalej sporné, či žalovaní boli veriteľmi úpadcu. Žalobca v konaní tvrdil existenciu pohľadávky žalovaných resp. pohľadávky p. B. voči úpadcovi v čase uzavretia odporovateľného právneho úkonu. Poukázal pri tom na tvrdenie úpadcu, že žalovaní sú a boli jeho veriteľmi, keďže úpadca si podľa jeho vlastných tvrdení v rokoch 2013 - 2014 postupne od p. B. požičal sumu vo výške 70.000,-eur v štyroch splátkach v hotovosti (13.000,- eur, 10.000,- eur, 10.000,- eur a 37.000,- eur). Úpadca uviedol, že na zabezpečenie tejto pôžičky vystavil zmenku a že medzi ním a p. B. nedošlo k akejkoľvek dohode o započítaní pohľadávok ani k jednostrannému zápočtu zo strany p. B.. Toto tvrdenie žalovaní rozporovali. Súd uviedol, že žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy na preukázanie tvrdení o existencii pohľadávky žalovaných voči úpadcovi. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že žalovaní boli veriteľmi úpadcu. Vzhľadom na to nie je daná pasívna legitímácia žalovaných v kontexte tvrdení žalobcu o zvýhodňujúcom právnom úkone.

Žalobca tiež označil kúpnu zmluvu zo dňa 3.12.2014 za odporovateľný právny úkon v zmysle § 59, nakoľko ním podľa jeho názoru došlo k zvýhodneniu jednak veriteľa VÚB, a.s. a jednak veriteľa - žalovaných. Žalobca počas konania tvrdil, že kúpnu zmluvu zo dňa 3.12.2014 bol zvýhodnený veriteľ - Všeobecná úverová banka, a.s. Podľa žalovaných išlo o nepravdivé tvrdenie. V zmysle uzatvorenej kúpnej zmluvy sa kupujúci síce zaviazali zaplatiť na úverový účet predávajúcich vedený v banke VÚB časť kúpnej ceny vo výške 140.091,42 eura, to však neznamená, že touto kúpnu zmluvou bola zvýhodnená VÚB, a.s. ako veriteľ predávajúceho. Žalobca tiež so zreteľom na uvedenú argumentáciu nesprávne identifikoval právny úkon, ktorým mal byť zvýhodnený tento veriteľ. Z tvrdení žalobcu je zrejmé, že zvýhodneným veriteľom, t.j. povinnou osobou mala byť banka VÚB, a.s. a nie žalovaní. Ak teda žalobca považoval veriteľa VÚB, a.s. za veriteľa, ktorému sa zo strany úpadcu dostalo zvýhodnenia, mal ako žalovaného označiť VÚB, a.s. a odporovať mal úkonu, ktorým došlo k plneniu dlhu Všeobecnej úverovej banky, t.j. úkonu ktorým si banka započítala zaplatenú kúpnu cenu za svoju pohľadávku. Žalobca mal teda žalovať subjekt, ktorého pohľadávka bola splnená. Žalovaní správne poukázali na ustanovenia § 63 ods. 2 ZKR, v zmysle ktorého ak ide o neúčinný právny úkon, ktorým dlžník splnil svoj peňažný záväzok, veriteľ je povinný vrátiť plnenie dlžníka do dotknutej podstaty. Ak žalobca považuje za zvýhodneného veriteľa VÚB, a.s., mala by vrátiť plnenie do dotknutej podstaty práve VÚB, a.s.. V konaní nebolo sporné, že VÚB, a.s. mala úver zabezpečený záložným právom k predmetným nehnuteľnostiam. Súd uviedol, že v prípade konkurzu by tak veriteľ VÚB, a.s. mala úver zabezpečený záložným právom k predmetným nehnuteľnostiam (čo v konaní nebolo sporné) a v prípade prihlásenia pohľadávky do konkurzu by VÚB, a.s. bola zabezpečeným veriteľom - išlo by o oddelenú podstatu, nie o všeobecnú podstatu. VÚB, a.s. by bola z výťažku predaja nehnuteľností uspokojovaná prednostne pred nezabezpečenými veriteľmi.

Žalobca ďalej tvrdil, že úpadca zvýhodnil žalovaných, keď nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom Kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 im previedol v zásade bezodplatne, keďže k splneniu ich povinností doplatiť úpadcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura nikdy nedošlo, pričom žalovaní (alebo aspoň žalovaný 1.) boli v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu veriteľom úpadcu, ktorému poskytli pôžičku vo výške 70.000,-eur a žalovaní boli týmto úkonom na úkor veriteľov všeobecnej podstaty zvýhodnení, nakoľko v prípade nevykonania odporovateľného právneho úkonu a spežania majetku v konkurze po uspokojení záložného veriteľa VÚB, a.s. ako zabezpečeného veriteľa, pripadla

by na rozdelenie práve druhá časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura. Žalovaní si podľa tvrdení žalobcu nesplnili povinnosť zaplatiť druhú časť kúpnej ceny 109.908,58 eura a tak dostali na základe odporovateľného právneho úkonu nehnuteľnosti v hodnote len 140,091,42 eura, čím boli na úkor prihlásených veriteľov v konkurznom konaní jednoznačne zvýhodnení ako veritelia, keď evidovali (resp. evidujú) pohľadávku voči úpadcovi vo výške 70.000,- eur. Žalovaní v rámci svojej procesnej obrany uviedli, že tieto skutkové tvrdenia sa nezakladajú na pravde a sú neurčité. Žalobca presne neuviedol, o aké pôžičky má ísť (kto ich poskytol, kedy ich poskytol, v akej výške a na základe akého právneho úkonu mali byť poskytnuté a pod.) Žalobca nekonkretizoval ani to, ako a kedy malo prísť k úhrade týchto pôžičiek, aby tým boli zvýhodnení žalovaní. Dodali, že úpadca nikdy neplnil akúkoľvek pôžičku žalovaným v období jedného roka pred začatím konkurzného konania. Súd konštatoval, že žalobca jeho všeobecne formulované skutkové tvrdenia o existencii pohľadávky žalovaných voči úpadcovi nijako nepreukázal. Neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že žalovaní boli veriteľmi úpadcu. Uviedol, že ak by aj žalovaní boli veriteľmi úpadcu, a on by im pôžičku plnil, potom by žalobca mal zväziť odporovanie právnomu úkonu, ktorým úpadca plnil žalovaným a nie kúpnu zmluvu zo dňa 3.12.2014. Žalobca sa vo vyššie uvedenom kontexte nemôže domáhať neúčinnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy v zmysle § 59 ako právneho úkonu zvýhodňujúceho.

Žalobca označil odporovaný právny úkon zároveň aj ako ukracujúci právny úkon podľa § 60 ZKR. Uviedol, že z konania úpadcu ako aj žalovaných, ktorí dojednali s úpadcom odporovateľný právny úkon, pričom druhú časť kúpnej ceny podľa predloženej zápisnice z 1. schôdze veriteľov úpadcu nezaplatili, je zrejmé, že došlo k ukráteniu veriteľov prihlásených v konkurznom konaní úpadcu, kedy sa do majetku úpadcu, nedostal peňažný ekvivalent (2. časť kúpnej ceny) plnenia úpadcu, t.j. prevedených nehnuteľností na základe odporovateľného právneho úkonu. Uviedol, že žalovaní nepreukázali uhradenie 2. časti kúpnej ceny úpadcovi, táto je sporná, keďže jej úhradu spochybnil aj samotný úpadca. Podľa žalobcu je z konania úpadcu a žalovaných preukázaný aj úmysel, kedy žalovaní v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu vedeli a museli vedieť o existencii úpadcu A. B., nakoľko sami mu požičiavali peňažné prostriedky na plnenie jeho záväzkov vo vzťahu k veriteľovi Electrolux Slovakia s.r.o., za účelom ktorej pôžičky vystavil úpadca žalovaným zmenku. Súd poukázal na to, že úpadca svojim podpisom potvrdil, že žalovaní splnili celú zmluvne dojednanú kúpnu cenu a úpadca nikdy nespochybnil svoj podpis na tomto potvrdení. V súvislosti so skutkovým tvrdením žalobcu o existencii dlhu úpadcu voči žalovaným v čase vykonania právneho úkonu v žalobe označeného ako odporovateľného súd konštatoval, že existenciu tohoto dlhu nijako nepreukázal. Ak by aj tvrdenia žalobcu o nezaplatení kúpnej ceny žalovanými boli pravdivé, nemalo by to za následok odporovateľnosť právneho úkonu - Kúpnej zmluvy. Úpadca by mal nárok na zaplatenie kúpnej ceny, ktorej zaplatenia sa mohol domáhať správca žalobou na plnenie. Nemôže sa však domáhať neúčinnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy, pretože táto bola riadne dojednaná, je v nej záväzok previesť predmetné nehnuteľnosti za dohodnutú kúpnu cenu a predávajúcemu vzniká právo na zaplatenie dohodnutej kúpnej ceny - žiadnym spôsobom pri jej uzatvorení neprišlo k ukráteniu veriteľov úpadcu. Žalobca sa vo vyššie uvedenom kontexte nemôže domáhať neúčinnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy v zmysle § 60 ako právneho úkonu ukracujúceho.

Súd prvej inštancie uviedol, že nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, a to výsluch žalovaných, uloženie povinnosti žalovaným označiť bankové účty a peňažné ústavy, v ktorých boli tieto účty vedené za roky 2013 - 2014, tak aby bolo možné dopytom súdu zabezpečiť výpis z účtov žalovaných za účelom preukázania poskytnutej pôžičky úpadcovi, uloženie povinnosti žalovaným predložiť zmenku vystavenú úpadcom v zmysle jeho tvrdenia, že na zabezpečenie pohľadávky žalovaných, úpadca vystavil žalovaným zmenku, dopyt súdu na VÚB, a.s., aby predložila úverovú zmluvu spolu so všetkými prílohami a dodatkami, v spojení so záložnou zmluvou, konečným vyčíslením zostatku úveru v spojení s informáciou, kto a v akom rozsahu tento záväzok splnil a kedy sa stal záväzok úpadcu splatným, nakoľko vykonávanie týchto dôkazov sa súdu javilo ako nadbytočné, keďže žalobca nepreukázal splnenie základnej hmotno-právnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Žalobca tiež navrhol pripojiť spis Okresného súdu Trnava č.k. 8Ro/426/2014, tento dôkaz súd nevykonal, nakoľko všetky z označeného konania relevantné listiny sa už nachádzajú v spise. Súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovanými a to vyžiadanie Úverovej zmluvy medzi úpadcom a VÚB, a.s. a ďalších súvisiacich dokumentov od VÚB, a.s., vyžiadanie historického výpisu z LV č. XXXX, k.ú. E. od príslušnej správy katastra, výzvu žalobcovi, aby predložil zmluvu o budúcej kúpnej

zmluve, nakoľko skutkový stav považoval za dostatočne preukázaný a vykonávanie ďalších dôkazov by bolo nadbytočné. Súd mal za to, že žiadny zo stranami navrhnutých a súdom nevykonaných dôkazov by neprispel k preukázaniu splnenia podmienky odporovateľnosti namietaného právneho úkonu podľa ustanovenia § 57 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii - ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

Súd posudzoval otázku zachovania lehoty na podanie odporovacej žaloby v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 ZKR. Účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu A. B. nastali, ako vyplýva z Obchodného vestníka č. 1/2016 zo dňa 4.1.2016, dňom 5.1.2016. Pri doručení žaloby súdu dňom 19.9.2016 súd konštatoval včasné podanie žaloby v tejto veci, teda jednoročná prekluzívna hmotno-právna lehota bola zachovaná.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 25K/32/2015 zo dňa 23.10.2015 bolo začaté konkurzné konanie na majetok úpadcu. Uvedené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 30.10.2015 pod č. OV 209/2015. Následne súd skúmal splnenie ďalšieho hmotno-právneho predpokladu úspešnosti odporovacej žaloby, a to či žalobca preukázal ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorá podmienka je spojená s preukázaním, že právny úkon dlžníka uspokojenie konkrétnej prihlásenej pohľadávky konkurzného veriteľa ukrátil, teda že v dôsledku tohto právneho úkonu nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku dlžníka uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Ak by aj právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa úspešne domáhať odporovateľnosti, ak majetok dlžníka, ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie prihlásenej pohľadávky, pretože týmto úkonom dlžníka potom nedošlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa. Súd zdôraznil, že v konkurznom konaní v zásade vždy ide o pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov. Žalobca preto musí v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu vo vzťahu k podmienke podľa § 57 ods. 4 ZKR preukázať, že právny úkon, určenia neúčinnosti ktorého sa domáha, ukrátil uspokojenie prihlásenej pohľadávky konkurzného veriteľa existujúcej v čase, kedy nastali účinky právneho úkonu. Úspešnosť žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu teda závisí od toho, či sa majetok dlžníka v dôsledku právneho úkonu zmenšil a v akom rozsahu a aký majetok zostal na uspokojenie prihlásenej pohľadávky konkurzného veriteľa existujúcej v čase, kedy nastali účinky právneho úkonu a ktorému veriteľovi nezaniklo k momentu meritórneho rozhodnutia o žalobe o určenie neúčinnosti právneho úkonu postavenie účastníka konkurzného konania. Právny úkon, ktorý nespĺňa základný predpoklad ukrátenia pohľadávky niektorého z konkurzných veriteľov, nie je možné napadnúť odporovateľnosťou. Povinnosťou žalobcu v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu je preukázať, že právny úkon (určenia neúčinnosti ktorého sa domáha) ukrátil uspokojenie prihlásenej pohľadávky konkurzného veriteľa existujúcej v čase, kedy nastali účinky právneho úkonu. Skutočnosť ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR musí byť jednoznačne preukázaná a nemôže byť iba predpokladaná, pretože sa jedná o základnú hmotnoprávnu podmienku pre odporovanie právneho úkonu.

Žalobca uviedol, že v čase vykonania v žalobe označeného právneho úkonu ako odporovateľného mal úpadca viacerých veriteľov, ktorých v prípade, ak by nepreviedol tieto nehnuteľnosti na žalovaných, bolo možné uspokojiť z predaja týchto nehnuteľností v konkurznom konaní - medzi inými veriteľmi išlo aj o Electrolux Slovakia s.r.o. a žalovaného v 1. rade, či VÚB, a.s. Žalobca má za to, že sú splnené predpoklady odporovateľného právneho úkonu vymedzené všeobecne § 57 ZKR a pre osobitné skutkové podstaty odporovateľnosti v § 58, 59 a 60 ZKR. Žalobca v priebehu konania uviedol, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu mal úpadca najmenej dvoch veriteľov, ktorých v prípade, ak by nepreviedol tieto nehnuteľnosti na žalovaných, bolo možné uspokojiť z predaja predmetných nehnuteľností v konkurznom konaní. Žalobca najskôr v tejto súvislosti označil žalovaných resp. žalovaného v 1. rade vo výške istiny 70.000,- eur, Electrolux Slovakia, s.r.o. vo výške istiny 25.100,17 eura; VÚB, a.s. vo výške 140.091,42 eura, ktorých súčet pohľadávok predstavoval 235.231,59 eura (vrátane záväzku vo vzťahu k VÚB, a.s.), t.j. viac ako je hodnota majetku úpadcu zapísaného v súpise majetku úpadcu zverejneného v OV č. 45/2016 zo dňa 7.3.2016 pod položkou K004990 a v OV č. 33/2017 zo dňa 16.2.2017 pod položkou K003496 v sume cca 37.133,67 eura. Žalobca ako vo vzťahu k § 57 ods. 4 ZKR ako relevantné pohľadávky označil aj tie pohľadávky, ktoré neboli prihlásené do konkurzu (žalobcom tvrdená, no nepreukázaná pohľadávka žalovaných vo výške 70.000,-

eur, a žalovaným tvrdená, no nepreukázaná splatná pohľadávka VÚB, a.s. vo výške 140.091,42 eura). V tom čase žalobcom tvrdená hodnota majetku úpadcu vo výške 37.133,67 eura by postačovala na úhradu preukázanej pohľadávky spoločnosti Electrolux Slovakia s.r.o. vo výške 25.100,17 eura. Žalobca neskôr zhrnul, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu existovali pohľadávky najmenej 3 veriteľov, z toho dvoch prihlásených v konkurznom konaní (Electrolux, Šajtlava), pričom v dôsledku vykonania odporovateľného úkonu úpadcu, si tento spôsobil úpadok, keďže nedisponoval iným majetkom, z ktorého by mohli byť uspokojené pohľadávky veriteľov: Electrolux vo výške istiny 25.100,70 eura, p. H. vo výške istiny 6.000,- eur, spolu istina 31.100,70 eura. Žalobca tvrdil, že hodnota majetku úpadcu vo výške 37.133,67 eura by nepostačovala na úhradu označených pohľadávok v celkovej výške 31.100,70 eura. Zo zoznamu pohľadávok predložených správcom na CD nosiči žalobca označil pohľadávky veriteľov pod poradovými číslami 2 a 8 za tie, ktoré existovali v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu a ktorých uspokojenie bolo ukrátené vykonaním tohto úkonu. Konkrétne išlo o pohľadávku F. C. H. vo výške 7.707,82 eura, a pohľadávku Electrolux Slovakia s.r.o. vo výške 25.140,17 eura. Existencia týchto pohľadávok nebola žalovanými rozporovaná. Celková výška prihlásených pohľadávok veriteľov dlžníka tak bola v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy 32.847,99 eura. Žalovaní uviedli, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy hodnota ďalšieho majetku úpadcu prevyšovala hodnotu prihlásených pohľadávok. Súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy hodnota ďalšieho majetku úpadcu neprevyšovala hodnotu prihlásených pohľadávok (32.847,99 eura). Uzatvorením kúpnej zmluvy tak nemohlo prísť k ukráteniu veriteľa prihlásenej pohľadávky. Úpadca mal ku dňu uskutočnenia právneho úkonu ako odporovateľného majetok v celkovej hodnote 273.106,67 eura (z toho je hodnota nehnuteľností 250.000,- eura a hodnota ďalšieho majetku 23.106,67 eura), teda nemohlo byť uzatvorením kúpnej zmluvy ukrátené uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov, existujúcej v čase vykonania právneho úkonu v žalobe označeného ako odporovateľného. Žalobca síce preukázal, že v čase uskutočnenia právneho úkonu označeného ako odporovateľného existovali pohľadávky, ktoré sú pohľadávkami prihlásenými v súvisiacom konkurznom konaní, zo strany žalobcu však nebolo preukázané, že skutočne vykonaním v žalobe označeného úkonu došlo k takému odlivu z majetkovej podstaty úpadcu, ktorá by mala za následok neuspokojenie tých prihlásených pohľadávok a je to z toho dôvodu, že úpadca mal vo vlastníctve nehnuteľnosť (dom s pozemkami) a keď ho predal tak do jeho majetkovej sféry sa dostali určité finančné prostriedky - jednak to boli finančné prostriedky ktoré potvrdil, že prevzal ako hotovosť a zároveň druhá časť kúpnej ceny mu bola prevedená na úverový účet vedený vo VÚB, a.s., z ktorej bol následne vyplatený zabezpečený veriteľ. Súd konštatuje, že v danom prípade došlo k transformácii majetku úpadcu. Žalobca v konaní nepreukázal, že uzatvorením kúpnej zmluvy prišlo k ukráteniu prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Súd teda uzavrel, že vo vzťahu k právnemu úkonu označenému v žalobe ako odporovateľnému - kúpnej zmluve, žalobca nepreukázal splnenie základnej hmotno-právnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd len v prípade preukázania všeobecných podmienok odporovateľnosti žalobcom tak, ako sú vymedzené v ustanovení § 57 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, následne posudzuje aj ďalšie podmienky odporovateľnosti, ktoré sú vymedzené pri jednotlivých skutkových podstatách odporovateľnosti právnych úkonov (§58, § 59 a §60 ZKR).

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovaným ako procesne úspešnej strane konania priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko pomer úspechu žalovaných v konaní je v rozsahu 100%. Poukázal na to, že trovy incidenčného konania sú vylúčené z uspokojenia v rámci konkurzu (§ 100 ods. 2 písm. a/ ZKR), čo znamená, že súd môže tieto trovy konania procesne úspešnej strane sporu priznať, avšak tieto nie je možné uspokojiť z konkurznej podstaty. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 100 ods. 2 ZKR a určil povinnosť úpadcovi zaplatiť náhradu trov konania plne úspešným žalovaným, nakoľko z uspokojenia v konkurze sú vylúčené trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli účasťou v konaniach súvisiacich s konkurzným konaním, preto súd nemôže určiť povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi ako správcovi úpadcu, ale zaviazal samotného úpadcu na zaplatenie náhrady trov konania, ktoré si žalovaní budú môcť uplatniť po skončení konkurzného konania. Pohľadávku na trovách konania nemožno považovať za neoprávnenú, pretože z hľadiska hmotného práva nezaniká a po prípadnom zrušení konkurzu ju možno uspokojiť v súdnom alebo inom konaní, za podmienky, že dlžník bude existovať a bude mať majetok. V prípade, ak v konaní bol procesne neúspešný správca, náhradu trov konania súd prizná protistrane voči úpadcovi, nie voči osobe správcu, ktorý v konaní vystupuje namiesto úpadcu. Aj keby bola priznaná náhrada trov konania proti správcovi,

nešlo by o jeho „osobné trovy“, pretože správca koná v mene úpadcu a na jeho účet. Náhrada trov konania je preto pohľadávkou proti úpadcovi. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalobca uviedol, že so skutkovým a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v celom rozsahu nesúhlasí a napadnuté rozhodnutie považuje v celom rozsahu za nepreskúmateľné a arbitrárne. Súd prvej inštancie v rozpore so skutkovým stavom veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, pričom svojim procesným postupom odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces. Súd prvýkrát v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že medzi sporovými stranami bola sporná skutočnosť, či žalovaní boli veriteľmi úpadcu. Žalobca uvádza, že táto skutočnosť nebola v priebehu celého konania sporná, nakoľko žalovaní túto skutočnosť nikdy žiadnym spôsobom nerozporovali. Ak aj toto skutkové tvrdenie niekedy počas konania popreli, ani raz neuviedli relevantné vlastné skutkové tvrdenia o vyššie uvedenom skutkovom tvrdení žalobcu (§ 151 od. 2 CSP), čím je ich popretie neúčinné. Preto bolo potrebné posudzovať existenciu pohľadávky žalovaných ako nespornú skutočnosť.

Súd uviedol, že žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy na preukázanie tvrdení o existencii pohľadávky žalovaných voči úpadcovi. Žalobca opakovane uvádzal, že jeho tvrdenie o poskytnutej pôžičke úpadcovi je tvrdením na základe informácií získaných činnosťou správcu, kedy úpadca počas konania 1. schôdze veriteľov uviedol, že „V roku 2013-2014 som si postupne od p. B. požičal sumu vo výške 70.000,- eur v 4. splátkach v hotovosti (13.000 eur, 10.000 eur, 10.000 eur, 37.000 eur). Na zabezpečenie tejto pôžičky som mu vystavil zmenku. Dohodu o započítaní pohľadávok som nepodpísal, rovnako mi nebolo doručené 1-stranné započítanie pôžičky na zvyšok kúpnej ceny.“, pričom žalobca bol poučený o možnosti uloženia pokuty do 165.000,- eur (§ 74 ods. 5 ZKR) a zároveň s vedomím možnosti trestnoprávnych následkov v prípade uvádzania nepravdivých skutočností. Uvedené dokonca žalobca podložil listinnými dôkazmi – Zápisnicou z prvej schôdze veriteľov zo dňa 8.4.2016 (ďalej len „Zápisnica“) a Úradným záznamom zo dňa 16.9.2016 (ďalej len „UZ“). Keďže tieto listinné dôkazy boli predmetom vykonaného dokazovania, nie je zrejmé ako sa súd vysporiadal so skutočnosťou existencie skutkových tvrdení žalobcu, podporených listinnými dôkazmi a neexistujúcim a nešpecifikovaným popretím skutkového tvrdenia žalobcu žalovanými. Žalobca nedisponoval inými dokumentmi okrem tých, ktoré predložil, nakoľko úpadca prestal poskytovať súčinnosť správcovi konkurznej podstaty, neodovzdal správcovi majetok podliehajúci konkurzu, z ktorého dôvodu bol správca nútený podať trestné oznámenie. Preto žalobca bez vlastnej viny, okrem Zápisnice a UZ nevedel preukázať existenciu záväzku úpadcu voči žalovaným vo výške 70.000,- eur. V uvedenej veci vydal Okresný súd Trnava Trestný rozkaz zo dňa 3.10.2018 sp. zn. 9T/42/2018. Správca nedisponuje zmluvami o pôžičke, a ani účtovníctvom úpadcu (pričom pôžička mala byť poskytnutá fyzickej osobe úpadcovi, ktorá nemá povinnosť viesť účtovníctvo). Žalobca vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd uložil povinnosť žalovaným označiť bankové účty a peňažné ústavy, v ktorých boli tieto účty vedené za roky 2013 – 2014 tak, aby bolo možné dopytom súdu zabezpečiť výpis z účtov žalovaných za účelom preukázania poskytnutej pôžičky úpadcovi, rovnako navrhol aby súd uložil povinnosť žalovaným predložiť zmenku vystavenú úpadcom v zmysle ním uvádzaného tvrdenia citovaného vyššie. Návrhom správcu nebolo zo strany súdu vyhovené, čím došlo podľa žalobcu k odňatiu práva na spravodlivý proces, nakoľko súd sa obmedzil len na tvrdenie žalovaných, ktorí túto skutočnosť dokonca ani len nerozporovali.

Žalobca dôvodil, že súd arbitrárne zamietol návrhy na vykonanie vyššie uvedeného dokazovania, čím odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), aj napriek tomu, že uvedenú skutočnosť aj keď bola v konaní nesporná, keďže nebola úspešne popretá žalovanými, sám neodôvodnene považoval za spornú (viď bod 49 napadnutého rozhodnutia). Súd tak arbitrárne zamietol návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov, ktoré vykonanie dôkazov v konečnom dôsledku mohlo byť aj na prospech žalovaných, ak by sa na základe vykonaného dokazovania preukázalo ich „popretie“ ako dôvodné. Uvedené zároveň odôvodňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP.

Pokiaľ ide o záver súdu, že - skutkové tvrdenie, že trhovú cenu nehnuteľnosti bola vo výške 299.000,- eur, uviedol žalobca prvýkrát až na pojednávaní konanom dňa 29.6.2021- žalobca poukázal na to, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho nariadenia tvoril súčasť žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu a v tomto návrhu bola ako dôkaz predložená ponuka na predaj nehnuteľnosti (zdroj: internet – realityhlohovecko.sk zo dňa 25.8.2016), z ktorej ponuky žalobca vychádzal pri tvorení žalobného návrhu ako z trhovej ceny nehnuteľností, to znamená, že už v čase podania predmetnej žaloby bola uvedená trhovú cena nehnuteľností známa a nebola v konaní sporná. Túto skutočnosť nepovažoval za spornú ani súd prvej inštancie (bod 49 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde súd túto skutočnosť ako spornú neuvádza). Nakoľko išlo v konaní o nespornú skutočnosť, nepovažoval žalobca za potrebné v tomto smere produkovať akékoľvek ďalšie dôkazy, o to viac, ak v konaní predložil ponuku samotných žalovaných na predaj predmetných nehnuteľností, ktorí sami takto určili trhovú cenu predmetných nehnuteľností, čiže je objektívne zjavné a preukázané, že vedeli a museli vedieť od čoho sa odvíja predmetná trhovú cena nehnuteľnosti, najmä ak si ju sami určili a túto žalobca žiadnym spôsobom nenavýšoval ani nemenil. Preto toto skutkové tvrdenie žalovaní pravdepodobne ani v konaní nerozporovali. K trhovej cene nehnuteľnosti sa žalobca vyjadril aj na pojednávaní dňa 13.5.2021 (zvuková nahrávka z pojednávania dňa 13.5.2021).

Podľa žalobcu tiež súd nesprávne skutkovo posúdil výšku kúpnej ceny nehnuteľností, pričom nijako neprihliadal na skutočnosti tvrdené žalobcom, rovnako ako neprihliadol na dôkazy predložené žalobcom, týkajúce sa týchto tvrdení, čím odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces a nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Podľa súdu žalobca nikdy nespochybnil, že by obvyklá cena za predmetné nehnuteľnosti vo výške 250.000,- eur bola neprimeranou, čo je pravdou pretože dojednaná kúpna suma v tejto výške by nebola neprimeraná. Avšak skutočnosť, ktorú súd prvej inštancie opomína je, že žalobca počas celého konania tvrdil, že reálne dohodnutá cena za kúpu predmetných nehnuteľností bola dohodnutá len vo výške 140.091,42 eura (predstavujúca výšku nesplateného úveru VÚB, a.s.), a teda vo vzťahu k hodnote prevádzaných nehnuteľností bola zjavne neprimeraná a zároveň v časti odporovateľného právneho úkonu týkajúceho sa dojednania odplaty, ide o zastretý právny úkon (§ 41a ods. 2 OZ). Uvedené skutočnosti žalobca preukázal kópiou Zápisnice, počas ktorej úpadca v prítomnosti správcu a prítomných veriteľov výslovne uviedol, že „K odovzdaniu hotovosti druhej časti kúpnej ceny však nedošlo, bolo to len formálne.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že kúpna cena nebola nikdy dohodnutá vo výške 250.000,- eur, a zmluvné strany odporovateľného právneho úkonu nikdy nemali skutočnú vôľu dohodnúť sa na odplatu za nehnuteľnosti vo výške 250.000,- eur. Úpadca túto skutočnosť uviedol v súlade s jeho povinnosťou poskytovať správcovi ním požadovanú súčinnosť v zmysle § 74 ZKR pod hrozbou možnosti uloženia pokuty do 165.000,- eur (§ 74 ods. 5 ZKR) a zároveň s vedomím možnosti trestnoprávnych následkov v prípade uvádzania nepravdivých skutočností, t.j. svojou výpoveďou pravdepodobne nesledoval osobitné úmysly, navyše takto bez akéhokoľvek nátlaku vypovedal v prítomnosti správcu a ďalších veriteľov prítomných na schôdzi veriteľov, ktorí by túto jeho výpoveď mohli kedykoľvek dosvedčiť. Žalobca nepovažuje za preukázané zaplatenie zvyšnej kúpnej ceny (podľa tvrdení žalobcu ako aj úpadcu – ktorá bola uvedená v kúpnej zmluve len „formálne“) písomným potvrdením úhrady kúpnej ceny úpadcom, ktoré je obsahom predmetnej kúpnej zmluvy, o to viac pokiaľ úpadca sám tvrdí, že k jej zaplateniu nikdy nedošlo a bola dohodnutá len formálne, nikdy neexistovala skutočná vôľa zmluvných strán sa dohodnúť na takejto výške odplaty (uvedené svedčí aplikácii ust. § 41a ods. 2 OZ). Navyše pokiaľ z povahy právneho úkonu, vzájomných vzťahov žalobcu a žalovaných je zjavná skutočnosť, že žalovaní boli uzročení s povahou právneho úkonu, úpadkom úpadcu v čase vykonania právneho úkonu, kúpnu zmluvu sami pripravili a upravili jednotlivé zmluvné dojednania a rovnako bola stranám zjavná skutočná výška dojednej kúpnej ceny, keďže samotný úpadca aj keď bol v úpadku sa nedomáhal zaplatenia zvyšnej časti kúpnej ceny, a to napriek tomu ako sám uviedol, že nemal s rodinou kde bývať a v nehnuteľnostiach, ktoré

boli predmetom prevodu ho žalovaní nechali ďalej bývať, je zrejmé, že účelom prevodu nehnuteľnosti nebol ich skutočný predaj za v zmluve uvedenú kúpnu cenu 250.000,- eur, ale iba za cenu poskytnutého úveru VÚB bankou. Uvedené dosvedčujú a zároveň aj dokresľujú ďalšie skutkové tvrdenia úpadcu uvedené v Zápisnici a UZ, najmä týkajúce sa poskytnutej pôžičky žalovanými úpadcovi na splácanie jeho záväzkov. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí s uvedenou argumentáciou žalobcu žiadnym spôsobom nevysporiadal, neuviedol ako posúdil možnú zastretosť právneho úkonu podľa § 41a ods. 2 OZ a ako túto právne posúdil, odmietol vykonať navrhnuté dôkazy k uvádzaným skutkovým tvrdeniam najmä výsluch žalovaných či výsluch úpadcu k preukázaniu (ne)existencie skutočnej vôle dohodnúť sa na výške kúpnej ceny v sume 250.000,- eur. Súd prvej inštancie bez ďalšieho a arbitrárne uvádza, že „...ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaní nezaplatili úpadcovi kúpnu cenu za prevádzané nehnuteľnosti, úpadcovi by kúpnu zmluvou vznikla pohľadávka proti žalovaným vo výške nezaplatenej kúpnej ceny.“ Pokiaľ však nebola skutočne dojednaná kúpna cena 250.000,- eur, nemohla by úpadcovi vzniknúť akákoľvek pohľadávka voči žalovaným ako arbitrárne konštatuje súd prvej inštancie. K uvedenému sa súd prvej inštancii však žiadnym spôsobom nevyjadruje resp. iba okrajovo, že tieto svoje tvrdenia žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Uvedené tvrdenia preukazujú súdom vykonané listinné dôkazy, a to Zápisnica a UZ, z ktorých explicitne vyplýva, že dojednanie kúpnej ceny vo výške 250.000,- eur bolo iba formálne. Preto súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), keďže tieto si vzájomne odporujú. Navyše súdom uvedené právne posúdenie je o to viac arbitrárne a nepreskúmateľné, kedy za účelom overenia a preukázania žalobcom uvádzaných skutkových tvrdení žalobca navrhoval vykonať ďalšie dôkazy, najmä výsluch úpadcu a žalovaných, ktoré súd prvej inštancie bez ďalšieho zamietol, nakoľko to nepovažoval za účelné, bez ohľadu na skutočnosť, že posúdenie otázky skutočne dohodnutej kúpnej ceny sporovými stranami v odporovateľnom právnom úkone je podstatnou (predbežnou) otázkou pre následné posúdenie splnenia predpokladov skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu bez primeraného protiplnenia (§ 58 ZKR).

Zároveň sa súd prvej inštancie nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaní počas celého súdneho konania nijako neosvedčili kedy malo dôjsť k uhradeniu druhej časti kúpnej ceny, ktorá podľa žalobcu nikdy skutočne dojednaná nebola, či skutočne disponovali takouto výškou peňažných prostriedkov, a to napriek tomu, že žalobca na túto skutočnosť počas celého konania poukazoval, pričom navrhovaný výsluch žalovaných súd nikdy nevykonal, rovnako explicitne odmietol vykonať navrhnuté dôkazy, a to výsluch žalovaných, uloženie povinnosti žalovaným označiť bankové účty a peňažné ústavy, v ktorých boli tieto účty vedené za roky 2013 – 2014, tak aby bolo možné dopytom súdu zabezpečiť výpis z účtov žalovaných za účelom preukázania poskytnutej pôžičky úpadcovi či zaplatenia „ostávajúcej časti“ kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura úpadcu a ďalšie, ktoré súd prvej inštancie arbitrárne zamietol, čím odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP). Uvedeným postupom súd prvej inštancie arbitrárnym spôsobom odňal žalobcovi právo na prístup k súdu, právo na spravodlivý proces a nezanedbateľným spôsobom zasiahol do princípu právnej istoty žalobcu, ak mu objektívne znemožnil v konaní uniesť dôkazné bremeno takým spôsobom, že podstatným spôsobom zmaril jeho možnosť na úspech v spore, keďže sa žalobca preukázateľne nachádza v dôkaznej núdzi, o to viac ak ide o správcu konkurznej podstaty úpadcu, ktorý správcovi neposkytuje súčinnosť a navrhované dôkazy boli nevyhnutné pre unesenie dôkazného bremena žalobcom ako aj posúdenie rozhodujúcich skutočností v konaní. Navrhované dôkazy mali svoju opodstatnenosť, pretože na ich základe mohol žalobca preukázať skutočnosti ním tvrdené, ktoré žalobca sám bez svojej viny nevedel a nemal ako zabezpečiť (predovšetkým výpisy z účtov tretích osôb -žalovaných) na základe, ktorých mohlo dôjsť k preukázaniu, že žalovaní nikdy nedisponovali peňažnou čiastkou, ktorá ako deklarovali, bola uhradená ako druhá časť kúpnej ceny za predmetné nehnuteľnosti v hotovosti, taktiež mohla byť preukázaná pôžička peňazí zo strany žalovaných a ich postavenie veriteľa a iné.

Pokiaľ súd prvej inštancie konštatuje, že žalobca nepreukázal splnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, žalobca poukazuje na skutočnosť, že preukázanie hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti, podľa § 57 ods. 4 ZKR nikdy nebolo sporné (žalovaní tieto skutkové tvrdenia nepopreli), a preto žalobca nemal dôvod túto preukazovať, navyše práve nevykonanými dôkazmi zo strany súdu prvej inštancie mohla byť základná hmotnoprávna podmienka preukázaná, i v prípade ak by vôbec bola sporná. Žalobca tiež nesúhlasí s tým, že by nebola táto hmotnoprávna podmienka preukázaná, nakoľko

jednoznačne preukázal, že v čase vykonania odporovateľného úkonu existovali veritelia spoločnosť Electrolux Slovakia s.r.o., a F. C. H., so záväzkami spolu vo výške 39.454,17 eura, ktorí boli ukrátení v dôsledku vykonania odporovateľného právneho úkonu a zároveň si svoje pohľadávky prihlásili do konkurzného konania dlžníka, pričom majetok úpadcu v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu bol vo výške 23.106,67 eura. Z uvedeného vyplýva, že na uspokojenie pohľadávok prihlásených do konkurzného konania úpadcu nezostal žiaden majetok. (Pre prípad, keby sme k záväzkom pripočítali aj veriteľa VÚB, a.s. s pohľadávkou vo výške 140.091,42 eura, žalovaného, ktorý je nesporne tiež veriteľom úpadcu s pohľadávkou 70.000,- eur, a pohľadávkou IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., ktorá v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu predstavovala sumu 14.519,85 eura, ktorí sa ale neprihlásili so svojimi pohľadávkami do konkurzného konania úpadcu, záväzky úpadcu by boli vo výške 264.065,44 eura). Ako vyplýva z evidenčnej pomôcky - zoznamu pohľadávok vedeným správcom v konkurznom konaní na majetok úpadcu, úpadca už v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu – Kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 uzatvorenej medzi úpadcom a žalovanými bol dlžníkom viacerých záväzkov voči svojim veriteľom: veritelia prihlásení do konkurzného konania úpadcu (existujúci v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu): I. spoločnosť Electrolux Slovakia s.r.o., so sídlom Galvaniho 17/B, 821 04 Bratislava, IČO: 31 358 446 s prihlásenou pohľadávkou v celkovej výške 31.746,35 eura (z toho istina vo výške 25 140,17 eura a úroky z omeškania vo výške 3.472,71 eura); II. F. C. H., bytom E. XXX/XX, XXX XX E. s prihlásenou pohľadávkou v celkovej výške 7.707,82 eura, (z toho istina vo výške 6.020,- eur, úroky z omeškania vo výške 645,02 eura a náklady z uplatnenia vo výške 1.042,80 eura), ktorá pohľadávka vznikla titulom Zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi veriteľom a úpadcom zo dňa 5.12.2013, so splatnosťou 31.1.2014, z dôvodu neplnenia záväzku si veriteľ uplatnil svoj nárok na súde v dôsledku čoho bol Okresným súdom Trnava bol vydaný platobný rozkaz 8Ro/426/2014 zo dňa 30.4.2015. Záväzky spolu, prihlásení veritelia: 39.454,17 eura. Veritelia neprihlásení do konkurzného konania úpadcu, existujúci v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu (existujúci v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu): I. VÚB, a.s. vo výške 140.091,42 eura; II. žalovaní s pohľadávkou v celkovej výške 70.000,- eur, vyplývajúcou z pôžičky pozostávajúcej v štyroch splátkach v hotovosti, na zabezpečenie predmetnej pôžičky úpadca vystavil žalovanému v prvom rade zmenu pričom z Úradného záznamu zo dňa 16.9.2016 ako aj zo zápisnice z 1 schôdze veriteľov zo dňa 8.4.2016 vyplýva, že táto bola poskytnutá najskôr v roku 2013, teda 3.12.2014 musela byť viac ako 30 dní po lehote splatnosti, nakoľko v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka pôžička sa stáva splatnou dňom nasledujúcim po jej poskytnutí (žalovanými nerozporovaná skutočnosť). Majetok úpadcu: aktíva: I. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX vedenom pre katastrálne územie I. – zastavané plochy, nádvoria a záhrady v súpisovej hodnote 6.500,- eur, rodinný dom s garážou v súpisovej hodnote 13.000,- eur (v podiele 1/6), II. peňažné pohľadávky vo výške 3.606,67 eura. Aktíva spolu 23.106,67 eur. Pasíva: osobné motorové vozidlo Ford Kuga, rok výroby 2012 v súpisovej hodnote 14.000,- eur (v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu nebolo majetkom úpadcu, vlastníkom bola leasingová spoločnosť IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., IČO: 36 745 804, vlastníctvo motorového vozidla prešlo na úpadcu až dňom 13.2.2017 (po vyhlásení konkurzu), ktorá na základe poskytnutej súčinnosti v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu evidovala voči úpadcovi pohľadávku v sume 14.519,85 eura (bod 63. odôvodnenia rozhodnutia). Vzhľadom na uvedené nemôžu obstať ani zistenia súdu týkajúce sa pomeru záväzkov a aktív úpadcu, (úpadcovi nevznikla žiadna pohľadávka z titulu nezaplatenia kúpnej ceny, nakoľko skutočná kúpna cena za nehnuteľnosti predstavovala iba sumu 140.091,42 eura, ktorá sa rovnala pohľadávkou VÚB banky).

Žalobca vo vzťahu k odporovaniu zvýhodňujúcemu právnomu úkonu a súdom uvádzanej argumentácii uvádza, že skutková podstata zvýhodňujúceho právneho úkonu predpokladá aj zvýhodnenie veriteľa iným spôsobom („inak neodôvodnene zvýhodnil“). Ako žalobca v priebehu konania uvádzal a v konaní to bolo nesporné, žalovaní sú veriteľom žalobcu. Skutočná kúpna cena za nehnuteľnosti predstavovala iba sumu 140.091,42 eura, ktorá sa rovnala pohľadávkou VÚB banky a nebola vo výške uvádzanej v kúpnej zmluve. Skutočnosť, že k úhrade druhej časti kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura nikdy nedošlo, a že žalovaní nemali úmysel túto druhú časť kúpnej ceny uhradiť (teda skutočným úmyslom žalovaných a úpadcu bolo previesť nehnuteľnosti odporovateľným právnym úkonom na žalovaných za skutočne dojednanú kúpnu cenu, rovnajúcu sa výške záväzku úpadcu voči VÚB, a.s., ktorý bol vyplatený, tak aby sa ochránil majetok úpadcu pred ostatnými veriteľmi a úpadca naďalej zostal tieto nehnuteľnosti užívať) svedčí aj vyjadrenie úpadcu v Zápisnici, v ktorej úpadca v prítomnosti správcu a prítomných veriteľov výslovne uviedol, že „K odovzdaniu hotovosti druhej časti kúpnej ceny však nedošlo, bolo to len formálne.“, z uvedeného vyplýva aj skutočnosť, že žalovaní nikdy nemali

úmysel ani vôľu uhradiť druhú časť kúpnej ceny. Žalovaní tak dostali na uspokojenie svojej nespornej pohľadávky voči úpadcovi vo výške 70.000,- eur, nehnuteľnosti v trhovej hodnote 299.000,- eur (ako trhovú hodnotu nehnuteľnosti ocenili samotní žalovaní), kedy v skutočnosti vyplatili iba pohľadávku VÚB banky ako kúpnu cenu za tieto nehnuteľnosti, teda boli inak neodôvodnene zvýhodnení oproti iným veriteľom prihláseným v konkurznom konaní úpadcu. Popretie týchto tvrdení žalovanými, ktorí v rámci svojej procesnej obrany uviedli, že tieto skutkové tvrdenia sa nezakladajú na pravde a sú neurčité, nemôže obstáť a nie sú spôsobilé poprieť skutkové tvrdenia žalobcu (§ 151 ods. 2 CSP). Ak by aj takéto tvrdenie žalovaných mohlo obstáť pre účely popretia skutkových tvrdení žalobcu, je potrebné poukázať na žalobcom navrhované dôkazy, ktoré súd prvej inštancie arbitrárne zamietol, nakoľko podľa jeho názoru ich vykonanie „je nadbytočné“. Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti preto žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaní 1. a 2. samostatný odvolací návrh nepodali, k odvolaniu žalobcu podali písomné vyjadrenie, v ktorom uviedli, že primárnym dôvodom zamietnutia žaloby je skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, že by právnym úkonom – kúpnu zmluvou prišlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka v zmysle ustanovenia § 57 ods. 4 ZKR. Odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnemu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Súd sa s touto otázkou zaoberal. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že kúpnu zmluvou prišlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky prihlásenej v konkurze, tak všetky ďalšie námietky žalobcu uvedené v odvolaní sú irelevantné. Žalobca pri výpočte aktív a pasív uvádzal nepravdivé tvrdenia ohľadom existencie pohľadávok (napr. vymyslená údajná pohľadávka žalovaných, pohľadávka p. H., ktorú uvádza až po procesnej koncentrácii a pod.), ktoré mali údajne existovať ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy. Žalobca dokonca v odvolaní uvádza pri výpočte úplne novú pohľadávku spoločnosti IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o. (ide o novotu v odvolacom konaní) nezohľadňujúc pri výpočte skutočnosť, že malo ísť o pohľadávku leasingovej spoločnosti a po jej zaplatení mal žalobca nárok na kúpu motorového vozidla za 1 euro, ktorého hodnota bola podľa zhodných tvrdení strán 14.000,- eur. Žalobca sa snaží súdu poskytnúť zúžený pohľad na majetkové pomery úpadcu, keď tvrdí, že v čase uskutočňovania predmetného právneho úkonu existovali záväzky úpadcu vo výške 39.454,17 eura (ide o nové tvrdenie v odvolacom konaní, keď v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že výška pohľadávok je 31.100,70 eura - porov. vyjadrenie žalobcu z 21.1.2021), ktoré boli prihlásené do konkurzu úpadcu, pričom aktíva úpadcu v danom čase boli podľa neho v súpisovej hodnote 23.106,67 eura. Žalobca v tomto svojom „zúženom pohľade“ opomína, že pred uzatvorením kúpnej zmluvy bol úpadca vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území E., ktoré boli prevedené kúpnu zmluvou, a ktorých hodnota bola v danom čase 250.000,- eur. Po predaji nehnuteľností žalobca disponoval kúpnu cenou vo výške 250.000,- eur. Preto je úplne zrejmé, že aj v prípade, ak by všetky tvrdenia žalobcu boli pravdivé, tak pri obyčajnom matematickom výpočte hodnoty aktív a pasív majetku úpadcu v čase uzatvárania kúpnej zmluvy ešte hodnota aktív úpadcu prevyšovala hodnotu pasív. Žalobca tvrdí, že hodnota zvyšných aktív úpadcu bola iba 23.106,67 eura a hodnota zvyšných pasív úpadcu v danom čase bola 39.454,17 eura. Z kúpnej zmluvy vyplýva, že hodnota pohľadávky VÚB, a.s. v danom čase bola 140.091,42 eura. Žalobca súčasne tvrdí, že v danom čase úpadca dlhoval žalovaným 70.000,- eur z titulu zmluvy o pôžičke. V odvolacom konaní žalobca tvrdí, že výška pohľadávky spoločnosti IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o. bola 14.519,85 eura. Aktíva predstavovala kúpna cena za nehnuteľnosti 250.000,- eur a hodnota zvyšného majetku úpadcu podľa žalobcu 23.106,67 eura, spolu teda aktíva vo výške 273.106,67 eura. Pasíva predstavovala výška prihlásených pohľadávok 39.454,17 eura, pohľadávka VÚB, a.s. 140.091,42 eura, údajná pohľadávka žalovaných 70.000,- eur a pohľadávka IMPULS-LEASING Slovakia s. r. o. 14.519,85 eura, spolu pasíva vo výške 264.065,44 eura. Ak by sa k tomuto majetku pridala hodnota motorového vozidla zn. Ford Kuga vo výške 14.000,- eur, tak hodnota majetku úpadcu je 287.106,67 eura. Je zrejmé, že hodnota majetku úpadcu prevyšovala všetky pohľadávky tvrdené žalobcom. Aj v prípade, ak by všetky skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom aktív a pasív úpadcu boli pravdivé a preukázané, hodnota aktív úpadcu v danom čase prevyšovala hodnotu pasív najmenej o sumu 9.041,23 eura (273.106,67 eura - 264.065,44 eura). A to v aktívach ešte nie je započítaná hodnota motorového vozidla, no je tam započítaná odkupná cena tohto motorového vozidla od spoločnosti IMPULZ-LEASING Slovakia s.r.o. Na tejto skutočnosti nič nezmení ani (nepravdivé) skutkové tvrdenie žalobcu, že žalovaní nezaplatili úpadcovi časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura, pretože aj v prípade, ak by toto skutkové tvrdenie žalobcu bolo pravdivé, úpadcovi by patrila pohľadávka vo výške 109.908,58 eura z titulu nezaplatenej časti kúpnej ceny, a preto by to

nemalo vplyv na celkovú hodnotu aktív úpadcu. Keďže hodnota aktív úpadcu v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy prevyšovala hodnotu pasív najmenej o sumu 9.041,23 eura, je zrejme, že uzatvorením kúpnej zmluvy neprišlo a ani nemohlo prísť k ukráteniu žiadneho z veriteľov úpadcu. Žalovaní poukázali na to, že žalobca v konaní neuviedol také skutkové okolnosti, z ktorých by vyplývalo, že uzatvorením kúpnej zmluvy prišlo k ukráteniu prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu (§ 57 ods. 4 ZKR).

Nie je pravda, že by súd odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces, nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie riadne uviedol svoje tzv. predbežné právne posúdenie, uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Navyše všetky tieto okolnosti uviedol a riadne odôvodnil aj v napadnutom rozsudku. Súd riadne odôvodnil nevykonanie aj ďalších dôkazov, pritom veľká časť týchto dôkazov bola navrhnutá po procesnej koncentrácii. Žalobca v konaní nesystematicky uvádzal a aj doteraz „chrľí“ jedno vyjadrenie za druhým a uvádza v nich stále nové a nové skutkové tvrdenia, ktoré sú často neurčité, uvádza v nich rôzne domnienky, nepreukazuje ich a mnohé skutkové tvrdenia si navzájom odporujú. Nehovoriac o tom, že navrhované dôkazy uvádzal po procesnej koncentrácii. Žalobca dokonca aj v podanom odvolaní uvádza nové nepreukázané skutočnosti, pričom novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné. Ide napríklad tvrdenie o zastretom právnom úkone, t.j. o skutočnosti o neexistencii skutočnej vôle zmluvných strán dohodnúť sa na kúpnej cene. Takouto novotou je žalobcovo tvrdenie skutočnosti, že účelom prevodu nehnuteľnosti nebol ich skutočný predaj za v zmluve uvedenú kúpnu cenu 250.000,- eur, ale iba za cenu poskytnutého úveru VÚB bankou. Nepravdivé, nové a až absurdné je tvrdenie žalobcu o údajnej trhovej cene nehnuteľností, ktorá mala byť podľa neho 299.000,- eur vychádzajú z údajného inzerátu zo dňa 25.8.2016 t.j. po viac ako 2 rokoch po uzatvorení kúpnej zmluvy (mimočodom skutočnosť že ide o trhovú cenu žalobca v konaní netvrdil). Nehovoriac o tom, že v tomto inzeráte je uvedená kúpna cena 259.000,- eur, cena 299.000,- eur je tam uvedená ako pôvodná cena. Žalobca v konaní neustále uvádza nepravdy a fabuluje vymyslené skutočnosti, ide o porušenie povinností správcu (ktorý by nemal v konaní pred súdom uvádzať vyslovene nepravdivé tvrdenia). Takýmto nepravdivým tvrdením je napríklad (nové) tvrdenie uvedené v odvolaní „Žalobca nedisponoval inými dokumentmi okrem tých, ktoré predložil nakoľko úpadca prestal poskytovať súčinnosť správcovi konkurznej podstaty, neodovzdal správcovi majetok podliehajúci konkurzu, z ktorého dôvodu bol správca nútený podať trestné oznámenie. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalobca bez vlastnej viny, okrem Zápisnice a UZ nevedel preukázať existenciu záväzku úpadcu voči žalovaným vo výške 70.000,- eur. V uvedenej veci vydal Okresný súd Trnava Trestný rozkaz zo dňa 3.10.2018 sp. zn. 9T/42/2018.“ Je to lož, pretože zo žalobcom predloženého trestného rozkazu vyplýva, že úpadca bol uznaný za vinného kvôli tomu, že maril konkurzné konanie tým, že nevydal vec patriacu do konkurznej podstaty – pričom ide o osobný automobil zn. FORD Kuga e.č. E. s príslušenstvom. Nevydanie iných vecí a dokumentov sa v konaní sp. zn. 9T/42/2018 neriešilo. Preto žalovaní navrhovali, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania 100%.

K vyjadreniu žalovaných 1. a 2. podal žalobca písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že preukázanie hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti, podľa § 57 ods. 4 ZKR nikdy nebolo sporné (žalovaní tieto skutkové tvrdenia nepopreli), a preto nemal dôvod túto preukazovať, navyše práve nevykonanými dôkazmi zo strany súdu prvej inštancie mohla byť základná hmotnoprávna podmienka preukázaná, i v prípade, ak by vôbec bola sporná. Žalovaní vo svojom vyjadrení označujú pohľadávku vo výške 70.000,- eur ako žalobcom „vymyslenú údajnú pohľadávku“. K tomuto tvrdeniu žalovaných je potrebné uviesť, že jej existencia je doložená listinnými dôkazmi v podobe zápisnice z prvej schôdze veriteľov zo dňa 8.4.2016 a úradného záznamu zo dňa 16.9.2016, ktoré preukazujú jej existenciu. Naopak, to práve žalovaní neuviedli žiadne skutkové tvrdenia a nepredložili a neoznačili žiadne dôkazy, ktorými by existenciu tejto pohľadávky vyvrátili. V konaní za účelom preukázania existencie tejto pohľadávky, napriek tomu, že jej existencia nebola sporná, žalobca navrhoval vykonať ďalšie dôkazy ako výsluch žalovaných, úpadcu a následne dopyty na peňažné ústavy za účelom zistenia majetkových pomerov žalovaných. Tieto dôkazy však súdom prvej inštancie boli zamietnuté, a súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal, napriek tomu, že boli podstatné pre zistenie a objasnenie skutkového stavu veci. Dokonca ani sám súd prvej inštancie nevie uviesť, ako bolo toto nesporné tvrdenie žalobcu popreté žalovanými, pričom vôbec nie je zrejme, ako súd vyhodnotil druhú kumulatívnu podmienku pre úspešné popretie skutkových tvrdení t.j. uvedenie vlastných tvrdení o predmetnej skutočnosti žalovanými, ktoré sám nevie ani súd prvej inštancie špecifikovať a uviesť. Preto bolo potrebné posudzovať existenciu pohľadávky

žalovaných ako nespornú skutočnosť. Ani v predmetnom vyjadrení žalovaných, žalovaní neuvádzajú žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by boli bez ďalšieho spôsobilé rozporovať existenciu tejto pohľadávky. K pohľadávke p. H. žalobca uvádza, že túto riadne označil a preukázal v rámci lehoty sudcovskej koncentrácie, a to potom, ako žalovaní po niekoľkých rokoch prvýkrát začali tvrdiť, že úpadca v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu nebol v úpadku. K údajnej novote v odvolacom konaní – pohľadávke IMPULS -LEASING Slovakia s.r.o. žalobca uvádza, že jej existencia vyvstala z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, teda nejde o „novotu“ v odvolacom konaní. Nad rámec uvedeného je potrebné uviesť, že existenciu tejto pohľadávky žalobca tvrdil už vo svojom podaní zo dňa 21.1.2021, t.j. pred uplatnením sudcovskej koncentrácie konania, avšak bez potrebnej súčinnosti spoločnosti IMPULS -LEASING Slovakia s.r.o. túto nevedel špecifikovať, nakoľko nebola prihlásená v konkurznom konaní úpadcu. Až na dopyt súdu prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania bola ustálená výška pohľadávky spoločnosti IMPULS -LEASING Slovakia s.r.o. v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu. Vyššie uvedené skutočnosti osvedčujú, že tvrdenia žalovaných o nepravdivých skutočnostiach uvádzaných žalobcom, či o prípadných novotách v odvolacom konaní sú nesprávne a nepreukázané. Rovnako je nesporné preukázanie splnenia podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorá nikdy nebola v konaní sporná. Žalobca sa rovnako dôkladne vyjadril k hodnote aktív a pasív úpadcu v čase pred a po vykonaní odporovateľného právneho úkonu, ktoré vyjadrenie opakovane pripája, napriek uvedenému je zrejmé, že hodnotu aktív a pasív si žalovaní vykladajú úplne nesprávne. Žalobca nesúhlasí, že by nebola táto hmotnoprávna podmienka preukázaná, nakoľko jednoznačne preukázal, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu existovali veritelia spoločnosť Electrolux Slovakia s.r.o., a F. C. H., so záväzkami spolu vo výške 39.454,17 eura, ktorí boli ukrátení v dôsledku vykonania odporovateľného právneho úkonu a zároveň si svoje pohľadávky prihlásili do konkurzného konania dlžníka, pričom majetok úpadcu v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu bol vo výške 23.106,67 eura. Z uvedeného vyplýva, že na uspokojenie pohľadávok prihlásených do konkurzného konania úpadcu nezostal žiaden majetok. (Pre prípad, keby sme k záväzkom pripočítali aj veriteľa VÚB, a.s. s pohľadávkou vo výške 140.091,42 eura, žalovaného, ktorý je nesporne tiež veriteľom úpadcu s pohľadávkou 70.000,- eur, a pohľadávkou IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., ktorá v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu predstavovala sumu 14.519,85 eura, ktorí sa ale neprihlásili so svojimi pohľadávkami do konkurzného konania úpadcu, záväzky úpadcu by boli vo výške 264.065,44 eura.) Ako vyplýva z evidenčnej pomôcky - zoznamu pohľadávok vedeným správcom, v konkurznom konaní na majetok úpadcu, úpadca už v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu – Kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 uzatvorenej medzi úpadcom a žalovanými bol dlžníkom viacerých záväzkov voči svojim veriteľom: veritelia prihlásení do konkurzného konania úpadcu (existujúci v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu): I. spoločnosť Electrolux Slovakia s.r.o., so sídlom Galvaniho 17/ B, 821 04 Bratislava, IČO: 31 358 446 s prihlásenou pohľadávkou v celkovej výške 31.746,35 eura (z toho istina vo výške 25.140,17 eura a úroky z omeškania vo výške 3.472,71 eura); II. F. C. H., bytom E. XXX/XX, XXX XX E. s prihlásenou pohľadávkou v celkovej výške 7.707,82 eura, (z toho istina vo výške 6.020,- eur, úroky z omeškania vo výške 645,02 eura a náklady z uplatnenia vo výške 1.042,80 eura), ktorá pohľadávka vznikla titulom zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi veriteľom a úpadcom zo dňa 5.12.2013, so splatnosťou 31.1.2014, z dôvodu neplnenia záväzku si veriteľ uplatnil svoj nárok na súde v dôsledku čoho bol Okresným súdom Trnava bol vydaný platobný rozkaz 8Ro/426/2014 zo dňa 30.4.2015. Záväzky spolu, prihlásení veritelia: 39.454,17 eura. Veritelia neprihlásení do konkurzného konania úpadcu, existujúci v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu: I. VÚB, a.s. vo výške 140.091,42 eura; II. žalovaní s pohľadávkou v celkovej výške 70.000,- eur, vyplývajúcou z pôžičky pozostávajúcej v štyroch splátkach v hotovosti, na zabezpečenie predmetnej pôžičky úpadca vystavil žalovanému v prvom rade zmenku pričom z Úradného záznamu zo dňa 16.9.2016 ako aj zo zápisnice z 1 schôdze veriteľov zo dňa 8.4.2016 vyplýva, že táto bola poskytnutá najskôr v roku 2013, teda 3.12.2014 musela byť viac ako 30 dní po lehote splatnosti, nakoľko v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka pôžička sa stáva splatnou dňom nasledujúcim po jej poskytnutí (žalovanými nerozporovaná skutočnosť). Majetok úpadcu: aktíva: I. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX vedenom pre katastrálne územie I. – zastavané plochy, nádvoria a záhrady v súpisovej hodnote 6.500,- eur, rodinný dom s garážou v súpisovej hodnote 13.000,- eur (v podiele 1/6); II. peňažné pohľadávky vo výške 3.606,67 eura. Aktíva spolu 23.106,67 eura. Pasíva: I. osobné motorové vozidlo Ford Kuga, rok výroby 2012 v súpisovej hodnote 14.000,- eur (v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu nebolo majetkom úpadcu, vlastníkom bola leasingová spoločnosť IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., IČO: 36 745 804, vlastníctvo motorového vozidla prešlo na úpadcu až dňom 13.2.2017 (po vyhlásení konkurzu), ktorá na základe poskytnutej súčinnosti v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu evidovala voči úpadcovi pohľadávku v sume 14.519,85 eura. Preto nemôžu obstať ani zistenia súdu týkajúce sa

pomeru záväzkov a aktív úpadcu (úpadcovi nevznikla žiadna pohľadávka z titulu nezaplatenia kúpnej ceny, nakoľko skutočná kúpna cena za nehnuteľnosti predstavovala iba sumu 140.091,42 eura, ktorá sa rovnala pohľadávke VÚB banky). Žalobca mal teda za to, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu predstavovali aktíva spolu sumu 163.198,09 eura (skutočne dohodnutá a zaplatená kúpna cena nehnuteľností 140.091,42 eura + hodnota zvyšného majetku úpadcu 23.106,67 eura; pasíva predstavovali spolu sumu 249.545,59 eura (pohľadávka VÚB banky a.s. 140.091,42 eura + pohľadávka žalovaných 70.000 eur + pohľadávky veriteľov Electrolux a H. prihlásených v konkurznom konaní 39.454,17 eura). Ak sa k pasívam pripočíta aj pohľadávka IMPULS LEASING Slovakia s. r. o. 14.519,85 eura, tak pasíva boli spolu 264.065,44 eura. Po vykonaní odporovateľného právneho úkonu predstavovali aktíva 23.106,67 eura (hodnota zvyšného majetku úpadcu) a pasíva sumu 109.454,17 eura (pohľadávka žalovaných 70.000,- eur + pohľadávky prihlásených veriteľov 39.454,17 eura). Rozdiel v pomere aktív a pasív tak po vykonaní odporovateľného právneho úkonu úpadcu predstavuje sumu -86.347,50 eura, ktorá skutočnosť jednoznačne preukazuje existenciu ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR. K hodnote aktív nie je možné pripočítať hodnotu motorového vozidla FORD KUGA vo výške 14.000,- eur ako tvrdia žalovaní, nakoľko v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu úpadcu nebol jeho vlastníkom. Vlastnícke právo prešlo na úpadcu až po vyhlásení konkurzu.

Pokiaľ žalovaní tvrdia, že žalobca navrhoval vykonať dôkazy až po uplynutí sudcovskej koncentrácie, tak žalobca všetky navrhované dôkazy riadne označil a navrhoval pred uplynutím lehoty sudcovskej koncentrácie. Sú to práve žalovaní, ktorí stále uvádzajú nové skutočnosti a namietajú doposiaľ nesporné a nimi tvrdené skutočnosti. Tvrdenie o trhovej cene nehnuteľnosti nie je ďalšou novotou v odvolacom konaní, ako sa to snažia prezentovať žalovaní, o to viac, že na rozporovanie tohto skutkového tvrdenia žalobcu, žalovaní okrem rozporovania tvrdenia a listinného dôkazu žalobcu (po uplynutí lehoty sudcovskej koncentrácie), nepredložili žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý takéto skutkové tvrdenie žalobcu a ním predložený listinný dôkaz rozporovať. Platí, že v kontradiktórnom konaní nestačí iba explicitné popretie skutkového tvrdenia žalobcu, ale kumulatívne musí žalovaný aj sám uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach (§ 151 od. 2 CSP) v opačnom prípade je popretie skutkového tvrdenia žalobcu neúčinné a preukázať toto tvrdenie relevantnými dôkazmi. Uvedené je dôvodné o to viac, že skutkové tvrdenie žalobcu je podporené a preukázané predmetnou ponukou, ktorá ponuka predložená žalobcom je ocenením nehnuteľností predajcom realít na realitnom trhu a ide o ponuku samotných žalovaných, na základe existencie ktorej bolo dokonca právoplatne nariadené zabezpečovacie opatrenie v prospech žalobcu. Rovnako v prípade žalobcových tvrdení ohľadom zastretého právneho úkonu sa nejedná o novotu uvedenú až v odvolacom konaní, nakoľko žalobca už v replike zo dňa 28.10.2019 uviedol, že žalovaní nikdy neuhradili kúpnu cenu vo výške 109.908,58 eura a skutočná kúpna cena, ktorá bola dohodnutá medzi žalobcom a žalovanými bola dohodnutá len vo výške pohľadávky žalobcu vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. Pokiaľ ide o trestný rozkaz OS Trnava sp. zn. 9T/42/2018 zo dňa 3.10.2018, žalovaní opätovne iba prekrúcajú vyjadrenia žalobcu, ktorý uvedeným trestným rozkazom preukazoval práve skutočnosť, že úpadca žalobcovi neposkytuje súčinnosť vo všeobecnosti, kedy prestal reagovať na akékoľvek výzvy a dopyty správcu. Poskytnutím súčinnosti sa v zmysle § 74 ZKR rozumie aj vydanie majetku, ktorý podlieha konkurzu, a to motorového vozidla FORD Kuga. Žalobca netvrdil, že v predmetnom trestnom konaní sa riešila aj iná skutočnosť. Sú to práve žalovaní, ktorí v konaní uvádzajú nové skutočnosti, kedy až v štádiu odvolacieho konania rozporujú žalobcom predložený listinný dôkaz – trestný rozkaz.

K vyjadreniu žalobcu podali žalovaní 1. a 2. ešte písomné vyjadrenie, v ktorom uviedli, že žalobca podal absolútne nezrozumiteľnú žalobu, z ktorej nebolo zrejmé, na základe ktorého titulu sa dovoľáva odporovateľnosti právneho úkonu a ktorého právneho úkonu sa má táto odporovateľnosť týkať. Žalobca mal v prekluzívnej lehote uplatniť všetky dôvody odporovateľnosti a uviesť všetky rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyplýva, že právny úkon je odporovateľný. Žalobca však v podanej žalobe neuviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že daný právny úkon je odporovateľný. Žalobca v podanej žalobe dokonca uviedol, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy existoval iba jeden veriteľ úpadcu (spoločnosť Electrolux), čím nebola splnená ani zákonná podmienka úpadku (existencia dvoch veriteľov). Žiadnych iných veriteľov úpadcu žalobca v žalobe neuviedol, hoci ich uviesť mohol a neskoršie uvedenie ďalšieho veriteľa treba posudzovať tak, že nebolo uskutočnené včas. Žalovaný sa preto k podanej žalobe vyjadril vyjadrením zo dňa 19.9.2019, v ktorom okrem iného namietol aj nesplnenie podmienky úpadku veriteľa v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, a takisto namietol, že v čase

uskutočnenia právneho úkonu mal úpadca majetok v hodnote vyššej ako boli pohľadávky spoločnosti Electrolux Slovakia s.r.o. z čoho logicky vyplýva, že uzatvorením kúpnej zmluvy ani len nemohlo prísť k ukráteniu akéhokoľvek veriteľa úpadcu. Žalovaný následne vo vyjadrení podrobne popísal všetky aktíva a pasíva úpadcu v čase uskutočnenia právneho úkonu. Až na základe vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.9.2019 a po ďalšom vyjadrení žalovaného zo dňa 15.5.2020 žalobca doplnil žalobu o nové skutkové tvrdenie, že úpadca mal ďalšieho veriteľa (p. H.). Žalovaný nespĺnenie podmienky podľa § 57 ods. 4 ZKR namietol aj na pojednávaní v roku 2020 a vo svojom vyjadrení z 1.3.2021, t.j. ešte pred sudcovskou koncentráciou (lehota uplynula 3.3.2021 v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z.). K pohľadávke vo výške 70.000,- eur tvrdenej žalobcom, žalovaní existenciu tejto pohľadávky popierajú (čo je zrejmé z ich vyjadrení) a žalobcom predložené listiny existenciu tejto pohľadávky ani len nepreukazujú. Navyše aj v prípade, ak by táto pohľadávka existovala, žalobca stále nepreukázal, že by v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy boli pasíva úpadcu vyššie ako jeho aktíva, a preto ani len nebolo potrebné vykonať v tomto smere ďalšie dokazovanie. K ďalším tvrdeniam žalobcu, žalovaní opätovne poukazujú na to, že žalobca sa tu snaží súdu poskytnúť ďalší zúžený pohľad na majetkové pomery úpadcu v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy tak, aby to vyzeralo, že úpadca v čase jej uzatvorenia mal viac pasív ako aktív. Žalobca vo výpočte opomína, že dojednaná a zaplatená kúpna cena bola 250.000,- eur a túto cenu nezarátava do zoznamu aktív úpadcu. Navyše vo svojom vyjadrení uvádza novú (nepravdivú a nepreukázanú) skutkovú okolnosť, a to, že úpadcovi nevznikla žiadna pohľadávka z titulu nezaplatenia kúpnej ceny, nakoľko skutočná kúpna cena za nehnuteľnosti predstavovala iba sumu 140.091,42 eura, ktorá sa rovnala pohľadávke VÚB banky. Z vykonaného dokazovania (kúpnej zmluvy) je zrejmé, že dojednaná kúpna cena bola 250.000,- eur a táto bola zaplatená úpadcovi. Ak žalobca tvrdí, že táto kúpna cena nebola zaplatená, potom má úpadca pohľadávku voči kupujúcim a žalobcovi ako správcovi nič nebráni, aby túto pohľadávku vymáhal od kupujúcich. Samotná kúpna zmluva, v ktorej je kúpna cena dojednaná riadne a za trhovú cenu, však nie je odporovateľný právny úkon. Ak žalobca namieta, že kúpna zmluva je zastretý právny úkon, tak ide o novú skutočnosť, ktorú doteraz v konaní netvrdil a nepreukázal pred tým, než bolo podané odvolanie a na jej preukázanie ani nenavrhol akýkoľvek dôkaz. Navyše pre rozhodnutie v tejto veci je táto námietka irelevantná nakoľko nemá nič s odporovateľnosťou. Žalobca až v odvolaní uvádza nové pasívum úpadcu – pohľadávku spoločnosti IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o. vo výške 14.519,85 eura. Išlo o pohľadávku z titulu leasingových splátok na motorové vozidlo Ford KUGA, ktorého hodnota podľa zhodných tvrdení strán bola 14.000,- eur, na ktorej odkúpenie mal úpadca nárok za zostatkovú hodnotu po ich zaplatení. Preto túto pohľadávku nemožno posudzovať samostatne tak, že žalobca mal pasívum vo výške tejto pohľadávky a nemal žiadne aktívum. Aktívom bolo minimálne právo na odkúpenie tohto motorového vozidla.

Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu domáhajúceho určenia neúčinnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 posúdil ako nedôvodnú keď predovšetkým uzavrel, že žalobca v predmetnej veci nepreukázal splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky pre odporovanie právnomu úkonu v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR, t. j.

že predmetným právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka nakoľko úpadca mal vo vlastníctve nehnuteľnosť – predmetný dom s pozemkami – ktoré keď žalovaným predal, dostali sa do jeho majetkovej sféry jednak finančné prostriedky, ktoré potvrdil, že prevzal ako hotovosť a zároveň druhá časť kúpnej ceny bola prevedená na úverový účet vo VÚB, a.s. z ktorej bol následne vyplatený tento zabezpečený veriteľ. Došlo teda len k transformácii majetku úpadcu, pričom zabezpečený veriteľ by bol v konkurze aj tak z predmetnej nehnuteľnosti prednostne uspokojený. Zároveň súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko bola v danom prípade uzavretá kúpna zmluva na kúpnu cenu prevádzaných nehnuteľností vo výške 250.000,- eur, nebolo preukázané, že nešlo o obvyklú cenu nehnuteľností, preto kúpna zmluva nepredstavuje právny úkon bez primeraného protiplnenia a nejde o odporovateľný právny úkon. Mal za to, že ak by aj žalovaní, podľa tvrdení žalobcu, nezaplatili úpadcovi kúpnu cenu za prevádzané nehnuteľnosti, vznikla by tak úpadcovi pohľadávka voči žalovaným vo výške nezaplatennej kúpnej ceny, čiže by k zmenšeniu majetku nedošlo, len k jeho transformácii, bolo preto podľa súdu dôvodným, aby sa žalobca domáhal nárokov z nezaplatenia kúpnej ceny a nie odporovať kúpnej zmluve. Mal preto za nedôvodné dokazovaním skúmať, či bola úpadcovi v skutočnosti uhradená celá dohodnutá kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti. Vychádzajúc z týchto záverov súd prvej inštancie tiež uzavrel, že v prípade kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014 nejde o právny úkon bez primeraného protiplnenia (§ 58 ZKR), nakoľko dojednaná kúpna cena bola primeraná, bola buď v celom rozsahu zaplatená, ako úpadca potvrdil v kúpnej zmluve, alebo ak zaplatená nebola, došlo k transformácii majetku úpadcu vznikom pohľadávky úpadcu na zaplatenie kúpnej ceny, resp. ak žalobca tvrdil, že skutočne dojednaná kúpna cena mala byť len vo výške pohľadávky spoločnosti VÚB, a.s. približne 140.000,- eur, teda zmluvné strany nemali skutočnú vôľu dohodnúť sa na kúpnej cene vo výške 250.000,- eur, tak toto svoje tvrdenie žalobca nepreukázal. Ďalej súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o otázku, či žalovaní boli v čase vykonania právneho úkonu veriteľmi úpadcu, keď nepreukázal existenciu pôžičiek, ktoré mal poskytnúť žalovaný 1. úpadcovi v štyroch častiach spolu vo výške 70.000,- eur. Vychádzajúc z tohto záveru potom súd prvej inštancie tiež uzavrel, že žalobca nepreukázal, že daná kúpna zmluva bola zvýhodňujúcim právnym úkonom (§ 59 ZKR), nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno, že žalovaní boli veriteľmi úpadcu a že by im predmetnou kúpnu zmluvou plnil poskytnuté pôžičky. Zároveň súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa nejedná ani o ukracujúci právny úkon (§ 60 ZKR), keďže žalobca nepreukázal existenciu dlhu úpadcu voči žalovaným ako veriteľom v čase právneho úkonu, pričom z kúpnej zmluvy vzniklo predávajúcemu – úpadcovi právo na zaplatenie kúpnej ceny, preto k ukráteniu veriteľov úpadcu nedošlo.

Žalobca v podanom odvolaní s uvedenými závermi súdu prvej inštancie nesúhlasil, dôvodil najmä tým, že súd arbitrárne zamietol jeho návrhy na vykonanie dokazovania, čím mal za to, že došlo k odňatiu jeho práva na spravodlivý proces, súd potom zistený skutkový stav nesprávne vyhodnotil a vec nesprávne právne posúdil. Trval na tom, že žalovaní boli veriteľmi úpadcu, keď mu v rokoch 2013-2014 poskytli pôžičky v celkovej výške 70.000,- eur, pričom na preukázanie tejto skutočnosti žalobca navrhoval dokazovanie oboznámením účtov žalovaných za roky 2013-2014, ako aj uloženie im povinnosti predložiť zmenku, ktorou mal úpadca predmetné pôžičky žalovaným zabezpečiť. Uviedol, že nespochybňuje, že dojednaná kúpna cena vo výške 250.000,- eur by bola obvyklou cenou avšak žalobca tvrdí, že reálne dohodnutá cena za kúpu predmetných nehnuteľností bola len vo výške 140.091,42 eura, t. j. vo výške nesplateného úveru VÚB, a.s., teda vo vzťahu k hodnote prevádzaných nehnuteľností bola neprimeraná, teda zároveň ide o zastretý právny úkon (§ 41a ods. 2 OZ). Dôvodil, že zmluvné strany nikdy nemali skutočnú vôľu dohodnúť sa na odplate za nehnuteľnosť vo výške 250.000,- eur. Poukazoval na to, že s touto argumentáciou sa súd prvej inštancie nevysporiadal a k uvádzaným skutkovým tvrdeniam odmietol vykonať žalobcom navrhovaný výsluch žalovaných, výsluch úpadcu na preukázanie (ne)existencie skutočnej vôle dohodnúť sa na výške kúpnej ceny v sume 250.000,- eur. K argumentu súdu, že pokiaľ kúpna cena zaplatená nebola, vznikla by žalovaným voči úpadcovi pohľadávka na zaplatenie kúpnej ceny žalobca uviedol, že ak nebola skutočne dojednaná kúpna cena 250.000,- eur, nemohla úpadcovi vzniknúť akákoľvek pohľadávka a mal za to, že navrhované dokazovanie výsluchom žalovaných a úpadcu malo význam aj pre posúdenie otázky, či v danom prípade išlo o právny úkon bez primeraného protiplnenia. Takisto nevykonaním dôkazov výsluchom žalovaných a výpismi z ich účtov, za účelom preukázania zaplatenia ostatnej časti kúpnej ceny úpadcovi vo výške 109.908,58 eura, odňal súd žalobcovi právo na spravodlivý proces a nevykonaním dôkazov nevyhnutné na zistenie rozhodujúcich skutočností, zmaril jeho možnosť na úspech v spore, keďže navrhované dôkazy boli nevyhnutné pre unesenie dôkazného bremena žalobcom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností v konaní, nakoľko nimi mohlo byť preukázané, že žalovaní nikdy nedisponovali peňažnou čiastkou,

ktorá mala byť uhradená ako druhá časť kúpnej ceny a tiež nimi mohla byť preukázaná pôžička peňazí žalovanými a ich postavenie veriteľa. Dôvodil, že k úhrade druhej časti kúpnej ceny žalovanými nikdy nedošlo a títo ani nemali úmysel ju uhradiť. Úmyslom žalovaných a úpadcu bolo previesť nehnuteľnosť právnym úkonom na žalovaných za cenu rovnajúcu sa záväzku úpadcu voči VÚB, a.s. Mal za to, že žalovaní na uspokojenie svojej pohľadávky voči úpadcovi vo výške 70.000,- eur dostali nehnuteľnosť v trhovej hodnote 299.000,- eur, kedy v skutočnosti iba vyplátili pohľadávku VÚB banky, teda boli neodôvodnene zvýhodnení oproti iným veriteľom.

Podstatným pre rozhodnutie v predmetnej právnej veci bolo správne skutkové a právne posúdenie otázky, či predmetným právnym úkonom - kúpnou zmluvou zo dňa 3.12.2014, došlo k ukráteniu prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR a zároveň či bola naplnená skutková podstata niektorého zo žalobcom tvrdených odporovateľných právnych úkonov v zmysle § 58, § 59 a § 60 ZKR, teda či išlo o právny úkon bez primeraného protiplnenia, zvyšujúci, alebo ukracujúci právny úkon. Skutočnosť, že v čase vykonania predmetného právneho úkonu bol dlžník v úpadku minimálne vo forme platobnej neschopnosti, ku ktorému záveru dospel súd prvej inštancie v ods. 75 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v odvolacom konaní už nebola spornou, nakoľko ju žiadna zo strán nespochybnila.

Odporovateľnosť právnych úkonov je osobitný inštitút predstavujúci určitú sankciu, ktorá však nie je postihom za konkrétne vady právneho úkonu, ale za jeho právne dôsledky vo vzťahu k veriteľom dlžníka. Možnosť odporovania právnym úkonom dlžníka zabezpečuje rovnosť medzi veriteľmi a zvyšuje hodnotu dlžníkových aktív, ktoré sa následne rozdelia medzi veriteľov. Veritelia sa často so zvyšujúcou sa pravdepodobnosťou úpadku dlžníka, snažia pred začatím konkurzného konania vymôcť svoje pohľadávky individuálnym spôsobom. Účelom odporovania právnym úkonom dlžníka v konkurze je dosiahnuť, aby bola do konkurznej podstaty získaná náhrada za majetok, ktorý bol dlžníkovými právnymi úkonmi zmenšený. Nejde však o akékoľvek zmenšenie majetku, ale len o také, v dôsledku ktorého došlo k ukráteniu aspoň jedného veriteľa, ktorý si prihlásil do konkurzu svoju pohľadávku.

Dôležitou podmienkou odporovateľnosti je preukázanie ukrátenia veriteľov, čo je základná hmotno-právna podmienka odporovateľnosti vyplývajúca z § 57 ods. 4 ZKR. Len po posúdení jej splnenia možno prikročiť k posúdeniu dôvodnosti žaloby podanej z hľadiska úpravy osobitných skutkových podstát odporovania právnym úkonom dlžníka obsiahnutej v ZKR (§ 58 a nasl.)

Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skráti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Veriteľ musí mať pohľadávku proti dlžníkovi v čase vykonania právneho úkonu dlžníka, resp. v momente keď právny úkon nadobudne účinnosť. Správca je teda oprávnený podať odporovaciu žalobu vtedy, ak v čase keď dlžník urobil právny úkon, ukrátil ktorúkoľvek, čo aj len jednu (riadne prihlásenú) pohľadávku, ktorá existovala v čase, keď tento právny úkon dlžník urobil. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky je vecou dôkazného bremena žalobcu a dokazovania. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil a v akom rozsahu a aký majetok mu ostane na uspokojenie pohľadávky. Ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov znamená, že pohľadávky veriteľov v dôsledku dispozície (právneho úkonu) dlžníka s jeho majetkom, buď nebudú uspokojené v plnom rozsahu, alebo ani v takom rozsahu, aký by bolo možné dosiahnuť pred účinnosťou právneho úkonu, ktorým dlžník disponoval svojím majetkom.

Odporovateľnosť je najpravdepodobnejšia pri bezodplatných právnych úkonoch, pri odplatných právnych úkonoch vtedy, ak protiplnenie druhej strany právneho úkonu nie je ekvivalentné. Samotný predaj za ekvivalentnú cenu nie je zmenšením majetku, dochádza len k zmene štruktúry majetku, pretože dlžník namiesto hmotného majetku získa finančný majetok. Tu je však v každom prípade potrebné skúmať realnosť ekvivalencie, teda vymožitelnosť odplaty. Aj keď právnym úkonom dlžníka dôjde k zmenšeniu jeho majetku, nie je možné domáhať sa úspešne odporovateľnosti, ak majetok dlžníka ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, alebo týmto úkonom dlžníka nedošlo

ku kráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov môže byť preukázané len rozsahom majetku úpadcu pred uzavretím napádaného právneho úkonu a porovnaním stavu majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu vo väzbe na existujúce pohľadávky veriteľov.

Pri odporovateľných právnych úkonoch je teda potrebné skúmať najmä faktické protiplnenie uskutočneného právneho úkonu, aby sa dalo vylúčiť, resp. potvrdiť ukrátenie veriteľa. Žalobca musí v konaní preukázať, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaného právneho úkonu už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov (v dôsledku účinnosti odporovaného právneho úkonu), resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka.

Judikatúra súdov rieši pri skúmaní ukrátenia veriteľa aj problematiku tzv. ekvivalentných právnych úkonov. Z nej vyplýva, že ak dlžníkovi právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku z dôvodu, že za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty dostal ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, v takom prípade nemôže dôjsť k ukráteniu veriteľov pohľadávky. Tiež ak bola jedna vec v majetku dlžníka nahradená inou (vrátane peňazí), hodnota dlžníkovho majetku sa nezmenšila, a preto veriteľ nemohol byť ukrátený. Preto samotná transformácia majetku nemôže spôsobiť ukrátenie veriteľa.

Avšak judikatúra dospela tiež k záveru, že zmena štruktúry majetku za určitých okolností môže spôsobiť ukrátenie veriteľa, v dôsledku reálneho nenadobudnutia protiplnenia, z ktorého by sa veritelia následne mohli uspokojiť (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.11.2014, sp. zn. 23Co/374/2013, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25.11.2020 sp. zn. 3 Obdo/31/2020, či obdobne rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29.4.2010, sp. zn. 29 Cdo 4886/2007, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 19.3.2015 sp. zn. 21 Cdo 1508/2014). Za zmenšenie majetku dlžníka, resp. ukrátenie veriteľa, je na účely odporovateľnosti právneho úkonu potrebné zaradiť aj takú zmenu v majetku dlžníka, ktorá síce nepredstavuje zníženie hodnoty majetku dlžníka v peňažnom vyjadrení (napr. zmena nehnuteľnosti na peniaze, či peňažnú pohľadávku na zaplatenie kúpnej ceny), ak takáto zmena skladby majetku dlžníka spôsobí, že skutočne zostane veriteľova pohľadávka ukrátená (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.10.2021 sp. zn. 5Obdo/84/2020).

O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka pôjde len vtedy, ak sa za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty dlžníkovi skutočne (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná (rovnocenná) náhrada. Ak dlžník obdržal za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty od ich nadobúdateľa skutočne (reálne) ich obvyklú cenu alebo mu za ne inak bola poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nejedná sa o ukracujúci právny úkon. Naopak za ukracujúci je považovaný právny úkon, kedy dlžník, ktorý nemá iný majetok postačujúci k uspokojeniu svojich veriteľov, ako predávajúci uzavrel so svojím veriteľom ako kupujúcim kúpnu zmluvu, v ktorej došlo k započítaniu kúpnej ceny oproti pohľadávke kupujúceho, čím sa v dobe účinnosti kúpnej zmluvy dlžníkovi za predaný majetok nedostalo žiadneho skutočného (reálneho) protiplnenia, z ktorého by mohli dlžníkovi veritelia uspokojiť svoje pohľadávky (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29. 4. 2010 sp. zn. 29 Cdo 4886/2007).

Pri posudzovaní toho, či úpadca za predmetné nehnuteľnosti dostal zodpovedajúcu náhradu (hodnotu), nemôže zostať bez povšimnutia ani to, či a v akej výške žalovaní dosiaľ dlžníkovi uhradili určenú kúpnu cenu. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv, alebo majetkových hodnôt je jeho účinnosť; pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 31.3.2011, sp. zn. 30 Cdo 3775/2010).

V konaní o odporovacej žalobe musí byť záver, že napadnutý právny úkon je ekvivalentným úkonom vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na jeho znenie, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžníkovi ušlo, nadobudol iné plnenie, ktoré má skutočne ekvivalentnú povahu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 5.3.2008, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006).

Na ekvivalentný právny úkon by súd nemal hľadieť iba ako na úkon, v ktorého dôsledku došlo k zmene štruktúry aktív a pasív, ale aj ako na úkon, v ktorého dôsledku došlo k zhoršeniu vymáhateľnosti pohľadávky veriteľov (napr. dlžníkov majetok sa znížil o započítanú pohľadávku). Ak ide o právny úkon, ktorým sa mení štruktúra majetku dlžníka, je teda potrebné skúmať nielen to, či na základe právneho úkonu dlžníka došlo k zníženiu hodnoty majetku dlžníka v „ekonomickom“ číselnom vyjadrení, ale tiež to, či nedošlo k zhoršeniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky vzhľadom na zmenenú štruktúru majetku dlžníka (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 18.11.2014, sp. zn. 23Co/374/2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.10.2021 sp. zn. 5Obdo/87/2020).

Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí zo dňa 12.6.2008, sp. zn. 21 Cdo 4333/2007 dokonca uviedol, že pri posudzovaní, či sa úpadcovi dostalo za prevedené nehnuteľnosti zodpovedajúcej náhrady (hodnoty) nemôže zostať bez povšimnutia, či žalovaní stanovenú kúpnu cenu dosiaľ úpadcovi zaplatili a či bezprostredne nehrozí (ak už nenastalo) premlčanie zaplatenia zostávajúcej časti kúpnej ceny.

Obdobne aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu ČR (rozsudok z 29.4.2010, sp. zn. 29 Cdo 4886/2007 a zo 19.3.2015 sp. zn. 21 Cdo 1508/2014), ak dlžník za situácie nedostatku majetku pre uspokojenie svojich veriteľov ako predávajúci uzatvoril kúpnu zmluvu so svojim veriteľom a následne uskutočnil započítanie kúpnej ceny proti pohľadávke kupujúceho, dopustil sa odporovateľného právneho úkonu, a to tým, že dlžník za predaný majetok nedostal žiadne skutočné protiplnenie, z ktorého by mohli dlžníkovi veritelia uspokojiť pohľadávky.

Za ukracujúci úkon je teda možné považovať aj taký právny úkon, kedy dlžník, ktorý nemá iný majetok postačujúci k uspokojeniu svojich veriteľov, ako predávajúci uzavrel so svojim veriteľom ako kupujúcim kúpnu zmluvu, v ktorej došlo k započítaniu kúpnej ceny oproti pohľadávke kupujúceho, čím sa v dobe účinnosti kúpnej zmluvy dlžníkovi za predaný majetok nedostalo žiadneho skutočného (reálneho) protiplnenia, z ktorého by mohli dlžníkovi veritelia uspokojiť svoje pohľadávky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 23.4.2013 sp. zn. 21 Cdo 1186/2012). Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 25.11.2020, sp. zn. 3Obdo/31/2020 potom vyplýva, že v takom prípade by do konkurznej podstaty patrila cena, ktorú by bol žalovaný povinný zaplatiť úpadcovi, a z ktorej by bolo možné uspokojiť pohľadávky ostatných veriteľov úpadcu.

Napokon Najvyšší súd SR dospel vo svojom rozsudku z 25.11.2020, sp. zn. 3 Obdo 31/2020 k záveru, že zvýhodňujúcim právnym úkonom podľa § 59 ZKR je aj dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriazneným veriteľom. Dohoda o započítaní je v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania veriteľov, pretože dochádza k zániku pohľadávky spriazneného veriteľa započítaním pohľadávky úpadcu, z hodnoty ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených veriteľov úpadcu pred možnosťou uspokojenia podriadenej pohľadávky spriazneného veriteľa.

V predmetnej právnej veci úpadca spolu so svojou manželkou uzavrel so žalovanými 1. a 2. dňa 3.12.2014 kúpnu zmluvu (č. I. 11), predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností vo vlastníctve úpadcu – rodinného domu s garážou a pozemkami zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. E. za dohodnutú kúpnu cenu 250.000,- eur, ktorá mala byť podľa čl. IV zmluvy zaplatená tak, že časť kúpnej ceny vo výške 140.091,42 eura mali kupujúci zaplatiť VÚB, a.s. na úverový účet predávajúcich a zvyšok kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura bol kupujúcimi zaplatený predávajúcemu v hotovosti ako preddavok na kúpnu cenu vo výške 109.948,58 eura, čo predávajúci potvrdzujú svojim podpisom na kúpnej zmluve. Žalobca - správca úpadcu v spore tvrdil, že k zaplateniu kúpnej ceny kupujúcimi – žalovanými jednak nikdy nedošlo, že žalovaní boli v čase uzavretia zmluvy veriteľmi úpadcu, čím došlo k ich zvýhodneniu, nakoľko na nich bola prevedená majetková hodnota v zostávajúcej časti rozdielu hodnoty nehnuteľnosti po odpočítaní plnenia v prospech VÚB, a.s. a napokon tiež, že skutočná dojednaná kúpna cena medzi

úpadcom a žalovanými bola len vo výške pohľadávky veriteľa úpadcu VÚB, a.s., t. j. 140.091,42 eura a zostávajúca časť kúpnej ceny 109.908,58 eura bola dojednaná iba formálne. Tieto svoje skutkové tvrdenia preukazoval jednak výpoveďou úpadcu na prvej schôdzi veriteľov dňa 8.4.2016 (č. I. 19), kde úpadca uviedol, že k odovzdaniu hotovosti druhej časti kúpnej ceny (109.908,58 eura) nikdy nedošlo, bolo to len formálne, pričom v r. 2013-2014 si postupne od žalovaného 1. požičal sumu vo výške 70.000,- eur v štyroch splátkach v hotovosti (13.000,- eur, 10.000,- eur, 10.000,- eur a 37.000,- eur), pričom na zabezpečenie tejto pôžičky vystavil zmenku s tým, že žalovaný 1. umožnil úpadcovi užívať danú nehnuteľnosť, kým sa nepredá. Žalobca tiež predložil úradný záznam 16.9.2016 (č. I. 151), v ktorom úpadca uvádza, že od žalovaného 1. pokiaľ ide o úhradu kúpnej ceny prevzal iba drobnú hotovosť vo výške cca 4.000,- eur. Znova potvrdil, že mu boli žalovaným 1. poskytnuté pôžičky, avšak o nich neexistuje žiaden písomný doklad. Zároveň žalobca na preukázanie skutočností, či došlo k zaplateniu kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, či žalovaní úpadcovi poskytli pôžičky a ohľadom dojednaní výšky kúpnej ceny navrhoval už v konaní pred súdom prvej inštancie vykonanie dokazovania výsluchom žalovaných, výsluchom úpadcu, oboznámením účtov žalovaných v rokoch 2013-2014, ako aj predložením zmenky majúcej zabezpečiť poskytnuté plnenie. Súd prvej inštancie vykonanie tohto dokazovania zamietol, keď mal za to, že je nadbytočné, pretože žalobca nepreukázal základnú hmotno-právnu podmienku odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR a to ukrátenie veriteľov (ods. 81. odôvodnenia rozsudku súdu). Zaplatenie kúpnej ceny mal preukázané potvrdením úpadcu v kúpnej zmluve. V prípade ak by aj k uhradeniu kúpnej ceny nedošlo, malo dôjsť k transformácii majetku úpadcu tým, že mu vznikla pohľadávka na zaplatenie kúpnej ceny (ods. 73, 74). Zároveň súd uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by medzi úpadcom a žalovanými bola v skutočnosti dohodnutá iná kúpna cena ako 250.000,- eur a že žalovaní boli veriteľmi úpadcu, keď v tomto smere neunesol dôkazné bremeno o existencii tvrdených pôžičiek.

Záveru súdu prvej inštancie však považuje odvolací súd za predčasné, bez riadneho zistenia skutkového stavu a dôsledného právneho posúdenia veci. V zmysle vyššie uvedených právno-teoretických východísk a citovanej judikatúry, je potrebné pri odporovateľnosti dôsledne skúmať, či predmetný právny úkon bol reálne ekvivalentný. V každom prípade nie je možné opomenúť dopad sporného právneho úkonu do majetkovej podstaty dlžníka z hľadiska možnosti veriteľov dosiahnuť voči dlžníkovi úhrady pohľadávok, ani dôvody, pre ktoré dlžník uvedený sporný úkon uskutočnil, resp. ďalšie okolnosti, za ktorých dlžník daný právny úkon uskutočnil. Preto bez ďalšieho dokazovania a zistenia ostatných okolností daného právneho úkonu, sa nemožno stotožniť s odôvodnením žalovaných, že ak by aj k zaplateniu predmetnej kúpnej ceny nedošlo (hoci v zmluve je uvedené, že bola zaplatená formou preddavku na kúpnu cenu v hotovosti), nemalo by to za následok zníženie majetku úpadcu, nakoľko by disponoval pohľadávkou voči žalovaným na zaplatenie kúpnej ceny. Ak by súd prijal záver o nemožnosti odporovať právnomu úkonu dlžníka, lebo je možné žalovať zaplatenie pohľadávky, tak by tým súd stanovil existenciu liberačných dôvodov z novej odporovateľnosti. Zo zákona ani z účelu odporovateľnosti sa nedá odvodiť záver, že v prípade, ak existuje možnosť domáhať sa plnenia iným spôsobom ako podaním odporovacej žaloby, zmenšenie majetku nepredstavuje ukrátenie veriteľov. Práve naopak, správca má využiť tie inštitúty právneho poriadku, ktorými sa vráti do konkurznej podstaty čo najväčšie množstvo majetku určené na pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov. Odporovacou žalobou sa tu pritom dosiahne rovnaký účel, ako žalobou na plnenie, keď sa do podstaty prinavrátia to, čo z nej ušlo. Zároveň, pokiaľ žalovaní tvrdia, že k zaplateniu kúpnej ceny došlo, nemôžu sa zároveň vyvíňovať tým, že ak k zaplateniu nedošlo, má úpadca pohľadávku na zaplatenie. Ak obrana žalovaných spočívala v tom, že kúpna cena bola v celosti zaplatená, bolo na nich dôkazné bremeno preukázať, že skutočne zaplatená bola. Dôkazné bremeno bolo v tomto smere na žalovaných z toho dôvodu, že žalobca riadne zaplatenie kúpnej ceny sporoval a ako dôkaz predložil vyjadrenia úpadcu na prvej schôdzi veriteľov ako aj v úradnom zázname. Hoci sa žalovaní ohľadom zaplatenia kúpnej ceny odvolávajú na znenie kúpnej zmluvy, v ktorej je uvedené, že časť kúpnej ceny vo výške 109.908,58 eura bola zaplatená v hotovosti ako preddavok na kúpnu cenu, čo kupujúci potvrdili svojimi podpismi, odvolací súd k uvedenému uvádza, že tu ide v kúpnej zmluve o kvitanciu zo strany predávajúcich, ktorú však žalobca urobil spornou na základe výpovede samotného predávajúceho - úpadcu, preto vzhľadom na to, že žalobca viac nemôže preukázať negatívnu skutočnosť, že k zaplateniu kúpnej ceny nedošlo, je úlohou žalovaných preukázať, že k zaplateniu kúpnej ceny došlo. Otázkou zaplatenia kúpnej ceny potom žalobca navrhoval preukázať výsluchmi žalovaných, úpadcu, ako aj výpismi z účtov. Ak potom súd prvej inštancie takéto dokazovanie nevykonal, v dôsledku svojho nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom dôvodnosti preukazovania reálnej ekvivalentnosti právneho úkonu, nezistil skutkový stav veci

v dostatočnom rozsahu pre svoje rozhodnutie. V predmetnej veci bolo totiž právne významné, aby sa súd zaoberal zistením, či skutočne došlo k zaplateniu dohodnutej kúpnej ceny v celom rozsahu, ako bolo deklarované v kúpnej zmluve (rovnako rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31CoKR/8/2016-170 z 30.1.2018). V danej veci zatiaľ nebolo hodnoverne preukázané, že by dohodnutá kúpna cena žalovanými bola zaplatená v celom rozsahu. Žalovaní nepreukázali bez pochybností, že by úpadcovi niečo v hotovosti reálne uhradili a nesporne sa uhradila iba časť kúpnej ceny spôsobom, že sa vyrovnal dlh úpadcu u veriteľa VÚB a.s. Podľa odvolacieho súdu, v preskúmvanej veci súd prvej inštancie predčasne, a tým nesprávne prijal záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom, keď vychádzal len zo všeobecného konštatovania, že nezaplatením kúpnej ceny žalovanými, mal úpadca pohľadávku na zaplatenie kúpnej ceny, teda ukrátenie veriteľov úpadcu predmetným právnym úkonom nenastalo, keďže tým došlo k transformácii jeho majetku, a to automaticky bez skúmania možného vplyvu tohto právneho úkonu na majetkovú sféru úpadcu. Konštatovanie, že došlo k ekvivalentnej transformácii majetku by bolo možné len vtedy, ak by bola preukázaná reálna existencia pohľadávky úpadcu na zaplatenie kúpnej ceny, ktorá by bola vymožiteľná tak, aby k ukráteniu uspokojenia veriteľov v konkurze úpadcu nedošlo. Súd prvej inštancie prijal záver o tom, že pohľadávka na zaplatenie kúpnej ceny je dostatočný ekvivalent bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia, v rámci ktorého by sa zaoberal okolnosťami uvedenými už vyššie, teda či vzhľadom na takto zmenenú štruktúru majetku dlžníka, nedošlo k zhoršeniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. V tomto smere je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Rovnako súd prvej inštancie zaťažil žalobcu dôkazným bremenom ohľadom preukázania, či žalovaní boli veriteľmi úpadcu, avšak ním navrhované dokazovanie (výsluchy žalovaných, úpadcu, výpisy z účtov) nevykonal. Takisto nevykonal žalobcom navrhované dokazovanie ohľadom preukázania skutočnej vôle strán na dojednaní výšky kúpnej ceny.

Posúdenie otázky ekvivalencie odporovaného právneho úkonu malo pritom v predmetnej veci význam tak z hľadiska posúdenia otázky ukrátenia veriteľa v zmysle základnej podmienky stanovenej v ust. § 57 ods. 4 ZKR, ako aj pri posudzovaní podmienok žalobcom tvrdných v danom prípade majúcich byť naplnených skutkových podstát odporovateľnosti (§ 58, § 59, § 60 ZKR), a to skutkovej podstaty právneho úkonu bez primeraného protiplnenia (§ 58 ZKR), kde skutočným účelom definície právnych úkonov bez primeraného protiplnenia je objektívne posúdiť skutočný obchodný charakter uskutočnených transakcií, teda preskúmať faktické protiplnenie uskutočneného právneho úkonu, aby sa dalo vylúčiť, resp. potvrdiť ukrátenie veriteľa. V prípade zvýhodňujúcich právnych úkonov (§ 59 ZKR), je základným predpokladom dlžnícko-veriteľský vzťah medzi žalovanými a úpadcom a kedy zákon umožňuje odporovať všetkým ďalším právnym úkonom, ktorými dlžník neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným veriteľom. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí z 25.11.2020, sp. zn. 3Obdo/31/2020 pritom uvádza, že na posúdenie právneho úkonu ako zvýhodňujúceho je irelevantné, či sa navonok javí ako štandardný právny úkon, za neúčinný právny úkon môže byť určený aj taký právny úkon, ktorým nedochádza k zbavovaniu sa majetku úpadcom bez akejkoľvek protihodnoty. Účelom úpravy ukracujúcich právnych úkonov v ust. § 60 ZKR je potom chrániť veriteľov pred akýmikoľvek právnymi úkonmi dlžníka, ktoré objektívne ukracujú jeho veriteľov, a to aj v mimoúpadkových situáciách dlžníka. Dôležité tu však je kumulatívne preukázanie podmienky úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj skutočnosti, že druhá strana o tomto úmysle vedela. V každom prípade žalobcom navrhované dokazovanie ohľadom preukázania reálnosti ekvivalencie odporovaného právneho úkonu – kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014- bolo v danej veci dôvodné, nakoľko sa ním malo preukazovať, či došlo ku skutočnému zaplateniu kúpnej ceny, či v prípade, že k zaplateniu nedošlo, existuje vôbec pohľadávka úpadcu na zaplatenie kúpnej ceny a v akej skutočnej výške a či je vymožiteľná.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod žalobcu a jeho skutkové tvrdenie, že kúpna cena vo výške 250.000,- eur bola dohodnutá iba formálne, pričom strany mali vôľu dohodnúť sa v skutočnosti iba na cene vo výške pohľadávky VÚB, a.s., tu nejde o novotu v odvolacom konaní, ako namietajú žalovaní vo vyjadrení, nakoľko žalobca tieto skutkové tvrdenia uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, napokon sa nimi súd prvej inštancie zaoberal na konci ods. 74 svojho odôvodnenia; žalobca v odvolaní iba doplnil svoje právne posúdenie uvedenej okolnosti tak, že by sa malo jednať o zastretý právny úkon podľa § 41a ods. 2 OZ. Súd prvej inštancie ani v tomto smere predmetné skutkové tvrdenie žalobcu dostatočne nevyhodnotil a to tak právne, ako ani skutkovo, keď odmietol v tomto smere vykonávať dokazovanie. Na tomto mieste sa však odvolaciemu súdu žiada uviesť, že v prípade, ak účastníci právneho úkonu uzavrú právny úkon, ktorý účastníci nechcú uzavrieť a ktorým predstierajú (simulujú) iný právny úkon

(tzv. disimulovaný právny úkon), je simulovaný úkon v dôsledku nedostatku potrebnej vôle subjektov neplatným a platným je tzv. zastretý právny úkon (§ 41a OZ). Simulovaný právny úkon je neplatný nielen z dôvodu nezahodnej vôle a jej prejavu, ale aj z dôvodu obchádzania a zákona a rozporu s dobrými mravmi. Rovnako aj v prípade, ak vôľa strán smeruje k uzavretiu zmluvy za inú cenu, ako bola uvedená v zmluve, je uzavretá zmluva simulovanou zmluvou a zastretým úkonom je právny úkon za cenu, ktorá bola subjektmi skutočne dohodnutá. Jedným zo základných predpokladov pre úspešné uplatnenie odporovacieho práva je však platnosť právneho úkonu. Neplatný právny úkon nemá právne účinky, resp. nemá tie právne účinky, ktoré právo spája s platným právnym úkonom. Právnou ochranou veriteľa je v takom prípade žaloba o neplatnosť právneho úkonu. Absolútne neplatný právny úkon, je neplatný ex tunc, pričom nie je možná jeho konvalidácia. Súd prihliada na absolútnu neplatnosť ex off. Pri neplatnom právnom úkone nemožno vysloviť jeho neúčinnosť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 9.4.2009, sp. zn. 5 Obo 111/2008). Z dôvodu, že odporovať možno iba platnému právnemu úkonu, má zistenie súdu o tom, že právny úkon je neplatný za následok, že súd nemôže vyhovieť odporovacej žalobe. Na posúdenie platnosti právneho úkonu, resp. jeho odporovateľnosti je potrebné skúmanie úmyslu pri uskutočnenom právnom úkone. Otázkou platnosti právneho úkonu sa preto súd v spore o neúčinnosť právneho úkonu musí zaoberať ako prioritnou.

Súd prvej inštancie sa teda v predmetnej právnej veci dopustil nesprávneho právneho posúdenia okolností existencie ukrátenia uspokojenia veriteľov úpadcu, ako aj v otázke, či je pre vec podstatné zaplataenie kúpnej ceny žalovanými, v otázke posúdenia ekvivalentnosti predmetného právneho úkonu. V dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia veci sa potom prvoinštančný súd dôsledne nezaoberal právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaného nároku na určenie neúčinnosti predmetného právneho úkonu a v tomto smere nevykonával ani potrebné žalobcom navrhované dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonával navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou (ust. § 185 a nasl. CSP) riadnym spôsobom stanoveným pre vykonávanie dôkazov, vykonať pre vec relevantné žalobcom navrhované dôkazy pre posúdenie otázky, či v danom prípade išlo o ekvivalentný právny úkon, teda či uzavretím predmetnej kúpnej zmluvy ne/došlo k ukráteniu veriteľov úpadcu, zistiť splnenie ostatných podmienok odporovateľnosti daného právneho úkonu, t. j. kúpnej zmluvy zo dňa 3.12.2014, a to ohľadom žalobcom tvrdých majúcich byť predmetným právnym úkonom naplnených skutkových podstát § 58 až § 60 ZKR, zistený skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov konania, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

31CoKR/1/2022-
2116220625

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).